

ပြုံးစာပေ

ပြေနှာငါးညှိ

လိပ်ပြာစိမ်း၍...

ဒုတိယအကြိမ်

အပိုင်း (၁)

ဘိုဘိုသည် ထိုစဉ်ကတော့ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခွင်လုံးကို ရွှေရောင်လွမ်းခြုံထားသော မြင်ကွင်းအားဖြင့်သာ တောက်ကြွားမြူးကြွစရာ ရှုမြင်တတ်ခဲ့လေ၏။ ကားဘော်ဒီကို အဝတ်ဟောင်း နှင့် ပွတ်တိုက် ဖုန်သုတ်နေသော်လည်း ဘိုဘိုအားရုံက အိမ်ရှေ့တံခါးပေါ်သို့ တရစ်ပဲပဲ။ သူတီရှပ်ရင်ဘတ်ထဲမှာ သိုဝှက်ထားသော အရာကိုလည်း လုံလုံခြုံခြုံ ရှိမှရှိနေ လေရဲ့လား စမ်းသပ်ကြည့်ရသေးသည်။ မှန်းဆထားသည့် အချိန်အကိုက်ဖြစ်ဖို့သူမှာ အရေးတကြီး ဖြစ်နေသည်။ မေမေ ဈေးမှ ပြန်ရောက်မလာဖို့လိုသည်။ ကြီးမေလည်း မီးဖိုချောင် ထဲမှာ ဆေးကြောရှင်းလင်းနေပါစေဦး။

ဒါမှ...

ဘိုဘိုသည် ပေတူးတူးပြီးယောင်ပြုရင်း အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းဆီသို့ ကိုယ်လုံးစွေစောင်း ကြည့်ရှု၏။ နံရံကပ်နာရီ လက်တံတွေက ခုနှစ်နာရီခွဲဖို့ စက္ကန့်ပိုင်းသာ လိုနေကြောင်း ညွှန်ပြနေကြသည်။ အဲဒါ မြမြဇော်ကျူရှင်သွားနေကျအချိန်။ သူ့သူငယ်ချင်းကိုဝင်ကြိုမှာနှင့်ဆိုလျှင် သည်အချိန်ထွက်မှ ရှစ်နာရီ အတန်းမီမည်။

“ဟေ့ကောင်...ထူးထူးဆန်းဆန်း ကားကို ရှိုင်းနေတာများ ငါ့မျက်စိတောင် မယုံချင်ဘူး”

ဓာတ်ဆီပုံးဆွဲပြီးကား ဂိုဒေါင်မှ ပြန်ထွက်လာသော ဦးတင်ညိန်းက ကွမ်းယာမြို့ရင်း မဝီမသလှမ်းပြောသည်။

“ရှူး...တိုးတိုးဗျ...”ဘိုဘိုက ရေးကြီးထိတ်ပျာဟနဲ့တားရင်း

အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ မေးငေါပြ ရသည်။

“ဖယ်ပါကွာ၊ ငါလုပ်ပါမယ်”

“ကိုယ့်ဘာသာ ဓာတ်ဆီဖြည့်ပါလားဗျ”

“ခုဖြည့် ခုပြီးပါတယ်ကွာ”

ဦးတင်ညိန်းက ဂါလန်ပုံးကို အဖုံးဖွင့်ကာ ကားထဲသို့ ကျွမ်းကျင်းစွာ ဓာတ်ဆီစောင်းငွဲ့ လောင်းထည့်နေသည်။

“ကား ဒီလောက်သနပ်ပုံထောက်တော့ မင်းလိုက်မလို့လား”

“အား...ဟိုးဟိုး၊ ဖေဖေ နိုးသွားမယ်ဗျ”

“ဒီအချိန် မနိုးရှိတော့မလား ဘိုဘိုရာ၊ မင်းကတော့လုပ်ပြီ”

ဘိုဘိုဆံပင်တွေက သန့်စွမ်းထိုးထောင်သည်။ သူ့ဦးခေါင်းကို တဖြင်းဖြင်းလက်စုံကုတ်ကာ ဦးတင်ညိန်းကြောင့် စိတ်ရှုပ်ရကြောင်း ဟန်ရေးပြ၏ ။ ကားခေါင်းပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သော ဖုန်သုတ် အဝတ်ကိုကောက်ကာ ဦးတင်ညိန်းကကားထိုင်ခုံနံဘေးတွင် နေသားတကျ ထိုးထည့် သိမ်းဆည်း ထားလိုက်သည်။ တကယ်ဆို ကားကို သူသုတ်သင် သန့်ရှင်းပြီးသားပါ။ ဘိုဘိုကိုကမလုပ်စဖူး ဘာ အကြံအစည်မှန်းမှ မသိဘဲ။ ဘိုဘိုသည် အိမ်ရှေ့လှေကား ငါးထစ်ကိုနှစ်လှမ်းနှင့် ကပြင် အရောက် ခုန်ပျံကျော်လွှာတက်ခဲ့သည်။ ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ဖေဖေနှင့်ကြီးမေတို့၏ အရိပ် အယောင် ကင်းရှင်းလေရဲ့လားနှင့်။ ဧည့်ခန်းနှင့်ထမင်းစားခန်းကို သစ်သားအလှပြ ဗီရိုကလေးဖြင့် ကာရံ ပိုင်းခြားထားသည်။ ထမင်းစားခန်း၏ ညာဘက်တွင် ဒေါ်သန်းမြ၏ အခန်းရှိပြီး၊ ဘယ်ဘက် တွင် မြမြဇော်၏ အခန်းရှိသည်။ လူသူကင်းရှင်းသည်ဟု စိတ်ချရသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဘိုဘိုသည် ရင်ဘတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆွဲထုတ်ကာ မြမြဇော် အခန်းဝကြမ်းပြင်ပေါ် နေသားတကျ

ချထားလိုက်လေသည်။ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်စောင်း ရွှေရွှေနှင့်
လှေကားထိပ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာပြီးသည်၏ နောက် လှေကားမှလွှားခနဲ
ခုန်ဆင်း လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင်...ဘိုဘို မထိတ်သာမလန့်သာကွာ”

ဘိုဘိုက ဦးတင်ညိန်းအား အသာနေအရိပ်အကဲပြတ်
ပြီးအက်ကော့အနီကြီး၏ ပြတင်းမှ လက်လျှိုကာ ဟွန်းကို ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ
နှိပ်ပစ်လိုက်သည်။ ကဲ...လာလေ့။

“တီ...တီတီ...တီ”

“ဟာ...ဒီကောင်လေးတော့” ဦးတင်ညိန်း ညည်းညူသည်။
ဟွန်းသံအဆုံးမသတ်မီမှာပင် မြမြဇော်၏ အခန်းထဲမှ စူးစူးရှရှ စွာစွာလန်လန်
တုံ့ပြန်ရွတ်မြည်သံ ပေါ်ထွက်လာချေ၏ ။

“ကိုကိုနော်...သူများစာအုပ်တွေထည့်လို့ မပြီးသေးဘူး”

ဟွန်းနှိပ်အချက်ပေးသူကို မြမြဇော်အတပ်စွဲနိုင်လေသည်။

“ခုနှစ်နာရီထိုးပြီးလို့ နှစ်မိနစ်”

ဘိုဘိုက မြမြဇော်အသံနှင့် တူအောင် မျှင်မျှင်စူးစူးတုယောင်တုံ့ပြန်၏ ။
မီးဖိုဆောင်ဘက် ဆီမှ ကြီးမေ၏ ဟန့်တားဖျန်ဖြေသံ ဗလုံးဗထွေး ကြားရသည်။
ဘိုဘိုသည် ဖုန်သုတ်သော အဝတ်ဟောင်းကို မျက်လုံးဝှေ့ဝဲရှာဖွေကာ
ဦးတင်ညိန်းသိမ်းထားရာနေရာမှ ကပျာကယာ ဆွဲထုတ်ပြီး
ကားမှန်ချပ်တွေကိုဟန့်ပြပွတ်ဖို့ပြင်သည်။ ဦးတင်ညိန်း၏ လက်ချောင်း
တုတ်တုတ်ကြီး တွေက ကပျာကသီ လုယူသည်။

“ငါ့ကောင်ရ၊ မှန်တွေ ခြစ်ကုန်တော့မယ်”

ဘိုဘို၏ မလွဲမဖယ် အကဲခတ်နေသော မျက်လုံးတွေက ပြတင်း၏

အခန်း ခန်းဆီးစတွေ ဝေဝံ့ခုံထွက်လသည်ကို သေသေချာချာတွေ့မြင်၏။ ဟော...
မချော အပြေးထွက်ပေါ်လာပါပြီ။

“သူများဘာသာ ဘယ်အချိန်သွားသွား”

သေချာတွက်ဆ ပြင်ဆင်ထားသည့်အတိုင်းနေရာကျမှကျပါမလားဟု
ဘိုဘို ငုံ့လင့်စောင့် စားဆဲ။ ဘိုဘိုကို ရည်ညွှန်းရေရွတ်နေရာမှ...

“အမယ်လေး...ကယ်ပါဦး” မြမြဇော်၏ ခြေထောက်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို
ထိခတ်လျှင် နင်းမိသည်တွင် အနှီတစ်စုံတစ်ရာသည် ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားကာ
မြမြဇော်၏ ရင်ခွင်ထက်သို့ ဖတ်ခနဲ ခုန်ကပ်လိုက်လေတော့၏။ ဝါကြင်ကြင်
ညှိကွက်ကွက် ဖားပျံကလေး တစ်ကောင်။

“ကြီးမေရေ...အမေရေ၊ လုပ်ကြပါဦး၊ ဘာကြီးလဲမသိဘူး၊
အမယ်လေး...အမယ်လေး”

ထမင်းစားခန်းကို ဖြတ်၍ မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ မြမြဇော်ကအပြေး၊
ဒေါ်သန်းမြကလည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာပြေးထွက်အလာ၊ တူအရီးနှစ်ယောက်
အင့်ခနဲ တိုက်မိကြသည်။ လှေကား တစ်ဖက်မြက်ခင်းပြင်စပ်မှ သစ်သားကို
တစ်ချောင်းဆွဲယူပြီး ဦးတင်ညိန်း လှေကားမှ အပြေး တက်သည်။
ခလုတ်တွေဘာတွေတိုက်၊ ဟပ်ထိုးဟပ်ထိုးဖြစ်။ ဘိုဘိုသည် ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့်
ပိတ်ဖုံးထားသည့်ကြားမှ ရယ်သံလွှတ်ထွက်သည်။

“ဖားပျံကြီးပါလား ဦးတင်ညိန်းရေ၊ ငါလည်း မထိဝံ့ဘူး၊ လုပ်စမ်းပါဦး၊
အဲ...အဲ...ခဏ”

ဖားပျံကပ်နေတာက ရင်ဘတ်မှာပါဆိုပြီးမှပဲ၊ ကြီးမေလည်း
အခိုင်းရခက်၊ ဦးတင်ညိန်း လည်း မခွာဝံ့ပြီဘူး။

“သောက်ပလုတ်တုတ်”ကြီးမေ အရဲကိုးကာဇွတ်တိုး

ပုတ်ခါပေးလိုက်သည့် ခဏ၌ ဖားပျံသည် ထိသည်နှင့် ဖတ်ခနဲဆို ခုန်ပျံကာ အနီးဆုံးဖြစ်သော ထမင်းစခန်းနံရံတွင် ထိကပ်၏။

“ဘာဖြစ်နေတာတုံး” ဟုမေးမြန်းရင်း ဧည့်ခန်း၏ လက်ဝဲဘက်အခန်းထဲမှ ဦးသန်းဇော် ပေါ်ထွက်လာသည်။ တပ်နေကျ ပါဝါမျက်မှန်ပါမလာသည့်ပြင် အိပ်ရာမှလည်း အလန့်တကြား နိုးထလာရသည်မို့ မှုန်တိမှုန်ဝါး မသဲမကွဲ။

“ဖားပျံပါဆရာ၊ သမီးလန့်သွားလို့”

“ဖမ်းပြီး အပြင်လွှင့်ပစ်လေကွာ”

ဦးသန်းဇော်ထွက်လာခါမှပဲ သမီးဖြစ်သူက အားကိုးတကြီး တဟီးဟီး ငိုချတော့သည်။

“သမီးကလည်းကွာ ဖားပျံများ ကြောက်စရာလား၊ တိတ်တိတ် ငိုမနေနဲ့”

ဘိုဘိုသည် ကားတစ်ဖက်မှကွယ်ပြီး မချိုမချည်မျက်နှာကို ဟန်မလုပ်နိုင်အောင် ရှိသည်။ သူသည် အသားဖြူဖြူ လူပုံ ခပ်သွယ်သွယ်၊ အရပ်အမောင်း ငါးပေငါးလက်မမျှသာ ရှိသည်။ မျက်ခွံခပ်အစ်အစ် နှုတ်ခမ်းပါးလျားလျား၊ မျက်နှာက မချိုမချည် မပိုးမသေ ပြောင်ချော်ချော်နှင့်။

“ဟာ...တကယ်ဖားမှမဟုတ်ဘဲဆရာ၊ ပလတ်စတစ် အရုပ်ကလေး”

ဦးတင်ညိန်းက နံရံမှ ဖားပျံကိုလွတ်မထွက်ရအောင် အမိဆုပ်ကိုင် ဖမ်းယူလိုက်ပြီးတော့မှ သာ ထူးထူးခြားခြားရောက်ရှိနေသော ဖားပျံ၏ ဇာတ်မြစ်ကို တအံ့တဩအာမေဦတ်ပြုနိုင်တော့ သည်။

“အဲဒါ ကိုကိုပဲ ဖေဖေ၊ သမီးကို ကျူရှင်သွားခါနီး သက်သက်မဲ့စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တာ ဟီး” ဦးတင်ညိန်းသည် မပြီးဝံ့မရယ်ဝံ့နိုင်၊ ပလတ်စတစ်ဖားပျံကလေးကိုသာ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် ထားရသည်။ မတော်တဆ

လွတ်ထွက်သွားပြန်လျှင် သူ့မှာ ရာဇဝတ်အိုး တုတ်နှင့်ထိုးမိရဦး တော့မှာ။

“မင်းကွာ လူတကာစိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ရမှ
စားဝင်အိပ်ပျော်တဲ့ကောင်ပဲ”

ဦးသန်းဇော်သည် မြမြဇော်၏ ဦးခေါင်းကို အသာအယာ
ပွတ်သပ်နှစ်သိမ့်နေရသည်။ သားဖြစ်သူကို နားရင်းပါးရင်း
ပိတ်ပက်အုပ်ပစ်လိုက်ချင်သမျှ လက်တယားယား အသည်း တလိုက်လိုက်။ သားကြီး
ဩရသလည်းဖြစ်၊ အသက်လည်း ဆယ့်ရှစ်ဆယ့်ကိုး လူလားမြောက်စ ပြုနေပြီ။
တကယ်ဆို မိဘ ဂုဏ်ယူအားထားရမည့်သား ဖြစ်သင့်နေပါပြီ။

“တမင်တကာမဟုတ်ဘူး ဖေဖေရ၊ မနက်ကတည်းက သားအရုပ်
ဘယ်ကျသွားပါလိမ့် လိုက်ရှာနေတာ”

“တော်ကွာ...တော်ကွာ၊ မင်းအကျင့်တွေပြင်စမ်း”

“ဖေဖေသမီးကလည်း လွန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဖားပျံအစစ်ဖြစ်တော့ကော
ပေါက်သတ်မှာကျလို့”

“ဟေ့ကောင်၊ ငါ့ကားနားက ဖယ်စမ်း၊ ဝေးဝေးသွားကွာ”

“သားလည်းကျူရှင်သွားမလို့ ဖေဖေရ”

“မင်းဘာသာသွား၊ ကားနဲ့မလိုက်နဲ့၊ သွားလို့ငါပြောနေတာ
မကြားဘူးလားဟင်”

ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်လာသော ဖခင်ကို ခါးကိုင်းပြီး လက်နှစ်ဖက်ယှက်မိုး
ဆလံသသည်။ ကားအနီးမှ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း ခွာပြီး ပြန်တော့ ခြေလှမ်းတန့်ကာ
လည်ပြန်ကြည့်သည်။ မြမြဇော် အငိုတိတ်စပြုပြီး။ ဆယ်တန်းကျအစ်ကိုက
ထူးထူးခြားခြား ကျူရှင်တက်မည်ဆိုပြန်တော့ မြမြဇော် စိတ်တွင် ကားနှင့်အတူ
လိုက်လာရစေချင်ပြန်သည်။ သူ့ကို ယုံကြည်မိလျှင် တစ်စုံတစ်ရာသော နည်းလမ်း

တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ကပြတ်ကချောပြက်ရယ်ဖျက်ဆီးပစ်မှာစိုးရပြန်၏။

“ဦးလေးညိန်း ကားမောင်းရင် သတိနဲ့မောင်းနော်၊ ညတုန်းက အိပ်မက်မကောင်းဘူးဗျ”

ဟော...ကားကြုံလိုက်တာတော့လိုက်ပါစေခွင့်တောင်းပေးမည် ကြံရွယ်ဆဲ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဗွေဖောက်လာပြန်ပါပြီ။

“တယ်...ဒီကောင် မသွားသေးဘူးလား၊ ငါ့မျက်စိရှေ့မှာ မနေစမ်းနဲ့ကွာ၊ သွား...သွား”

ဘိုဘိုသွားတွေက ဖြူလည်းဖြူ၍ ကြီးလည်းကြီးသည်။ သူ့မှ ဖခင် စိတ်တိုလေ သူပြီးလေ၊ သွားတိုက်ဆေး ကြော်ငြာနေရောသလား အောက်မေ့ရလေသည်။

“ကျွန်တော်ကလား၊ မဟုတ်ပါဘူးဖေဖေရာ၊ မေမေဟာ လူပါပဲ၊ ဟိုမှာလေ ဈေးပြန်လာပြီ၊ မယ်တတ်ကြီးလမ်းလျှောက်လို့”

ဦးသန်းဇော်ပြန်ချေပရန် စကားစရှာမရမီမှာပင် ဘိုဘိုသည် ပုဆိုးခွေးချေးသိမ်းနှင့် မလွယ်ပေါက်မှ ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“ကိုဇော် အဲဒီအဆဲအဆိုကို ဖျောက်ပစ်လိုက်ပါလို့ ကျွန်မတောင်းပန်ပေါင်းများလှ ပြီနော်၊ ကျွန်မ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ”

မြမြဇော်ကလေကားမှ အဆင်း ဒေါ်မြင့်ကြည်ကလေကားပေါ် အတက် မြမြဇော်၏ ဆံပင်ဖားလျားက ဖုံးကွယ်ထားသောကြောင့် ငိုထားသော မျက်နှာကို သတိမထားမိတာလည်း ပါသည်။ ဦးသန်းဇော်၏ ဖရုသဝါစာကြောင့် ဒေါသထွက်ပြီး သမီးကို သေချာ မကြည့်အားတာ လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဦးတင်ညိန်းမှာ မြမြဇော် နောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလိုက်သွားခြင်းဖြင့် ဒေါ်မြင့်ကြည်၏ ဒေါသစက်ကွင်းမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ထွက်ပေါက် ရှာသည်။ ဒေါ်သန်းမြင့် သည်သာလျှင်

ဒေါ်မြင့်ကြည်လက်မှ ဈေးခြင်းကို ဆီးကြိုယူရင်း ပြေရာ ပြေကြောင်း ညည်းညူ၏။

“သိပ်နောက်တွဲ ကလေးပဲမြင့်ရယ်” ဦးသန်းဇော်မှာ ဒေါ်မြင့်ကြည်အား ဖြေရှင်းရန် စကားရှာရင်း သားဖြစ်သူကို ကျိတ်၍ ကျိန်ဆဲမိ၏။

“ဟင်း....တယ်” ဒေါ်မြင့်ကြည်မျက်စောင်းခဲကာယောက်မ နောက်သို့ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် လိုက်ပါသွားမှ ဦးသန်းဇော်သက်ပြင်း ခိုးရှိုက်သည်။

အင်မတန်ဆက်ဆော့သည့် ကောင်နာ ကလေး။ လူတကာ ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် မလုပ်လိုက်ရလျှင် သည်ကောင်မနေတတ်တာ အမှန်ပင်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်သည်ကောင့်လက်ချက်မှ လွတ်ကင်းရသည်မရှိ။ မှတ်မှတ်ရရ အရှက်ကွဲ ခဲ့ရဖူးသည့်အဖြစ်မှာ သုံးလေးနှစ်ကြာခဲ့သည့်တိုင် ခု ပြန်တွေးလျှင် ပူပူနွေးနွေး ဒေါသအလိပ်လိုက် အခဲလိုက် အန်ထွက်လာသေးသည်။ သူမိုင်ကုန်ရိုက်နှစ်စဉ် သံပြာသံကွဲ အော်ဟစ်ငိုယိုနေတုန်း

ကတော့လည်းသနားမိသား၊ ရှားရှားပါးပါး သည်သားတစ်ယောက်သာ ရှိပေတာပဲလေ။ ထိုအဖြစ်သည် ဘရိတ်ဒန့်စ်တွေ ခေတ်စားလာခြင်း မှ မြစ်ဖျားခံလေသည်။ အင်္ဂလန်ပြည်မှ ဝေလမင်းသား ချားလ်စ်ပင် ပါဝင်အားပေးသည်ဆိုသောအခါ ဥမမည်စာမမြောက်လေသော ဘိုဘိုပါဝင်ပတ်သက်မိတာ အံ့ဩလောက်ဖွယ်မရှိ။ ဘိုဘိုက ငါးတန်းကျောင်းသား၊ ယခု ဆယ်တန်းမှာမှ မြမြဇော်ဖြတ်တက်သွားပြီးသူ

ဒီတွေအဆင့်ဆင့်ဒေါင်းကျန်ရစ်နေသည်။ ထိုနှစ်တွေ တုန်းကဆိုလျှင် ဘိုဘိုတွဲဖက်တေဖက်တွေမှာ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ပြုတ်ကျန်ရစ်ပြီး နေပါပြီ။ ဘိုဘိုသာ အနူတောလူချော။ ရန်ကုန်မြို့စွန် ဆင်ခြေဖုံးမှာတော့ သူ့အုပ်စုထဲမှသူ၊ တကယ်ပင် ရေပန်းစားခဲ့လေသည်။ အငှားဆိုင်မှ ကက်ဆက်ခွေကို ငှားသည်။ အိမ်က ကက်ဆက်နှင့် အကလေ့ကျင့်သည်။ မိခင်နှင့် ကြီးတော်က နားမခံသာဘူးဟု ကန့်ကွက်ကြသည်။ ကက်ဆက် ယူသွားပြီး ခြံထဲမှာလေ့ကျင့်ခွင့်ကို အတော်ကြီး အတိုက်အခံတောင်း ယူရသည်။ အနီးကပ် အားပေး အဖော်ပြုသူကဆွာမိ။

လေးတန်းနှစ်မှသာ ကျကျန်ရစ်သူမို့ အခြေအနေ အဆိုးကြီး မဟုတ်ချေ။
ငါတို့ဘာသာ လေ့ကျင့်နေလို့ကတော့ တန်းမီမယ်မထင်ဘူးဘဲ ဟု ဆွာမိက
ညည်းညူလေသည်။ ဗီဒီယိုရုံမှာ သွားကြည့်မှဖြစ်မှာကွ၊ အဲဒါမှ စနစ်တကျ
အတုယူနိုင်မှာဟု ဆွာမိကပဲ အခါပေးသည်။ ဗီဒီယိုကားကြည့်လျှင် အဆူခံရ၊
မုန့်ဖိုးဖြတ်ခံရပေမယ့် ဘရိတ်ဒန့်စ် ကိုတော့ ဘိုဘိုအမိအရ ကြည့်ဖြစ်အောင်
ကြည့်သည်။ ဆွာမိအတွက်လည်း ဒကာခံသည်။ ထိုစဉ်က ဦးသန်းဇော်မှာ
စက်ရုံဒုတိယမန်နေဂျာရာထူးမျှသာ ရှိသေးသည်။ ခုလို ရာထူး လည်းတက်၊
ဦးသန်းဇော်ဘက်မှအဒေါ်အပျိုကြီး ဘိုဘိုတို့ အဘွားက ဘိုဘိုတို့ မောင်နှမအတွက်
အမွေ ပေးခဲ့သော အိမ်နှင့် ခြံနှင့် အခြေကျလည်း ဖြစ်လာကြသည်မှာ
ဘာကြာသေးတာလိုက်လို့။ မင်္ဂလာလမ်းထဲက ဖင်ကြီးမောင်နီဆီမှာ သင်စမ်းပါကွာ၊
သူက ကြက်တန်းကနေ တတ်လာတာ၊ မဟုတ်ရင် ဓာတ်ဆားထုပ်ရင့်သမျှငါတို့မှာ
မြောင်းထဲကကို မတက်နိုင်ဘဲဖြစ်နေမှာကွဟု ဆွာမိက ရင်နာသည်။
အင်း..ဖင်ကြီးမောင်နီသည် အတန်းပညာ အားဖြင့် ငါးတန်းကတည်းက
ကျောင်းတော်ကို နှုတ်ဆက်လက်ပြသွားခဲ့သူပါ။ သို့တစေ ခေတ်စားနေသော
ဘရိတ်ဒန့်စ် ပညာတွင် သူ တစ်ဖက်ကမ်းခပ်သည်ဟု ဘိုဘိုတို့လူစုက
အထင်ကြီးလေးစားကြရသည်။ သင်ပေးပါ့မလား ဟု ဘိုဘို စိုးရိမ်သည်။
ငါးဆယ်ပေးရင် သင်ပေးမယ်တဲ့ ဟု ကြို၍ သတင်းရယူပြီးသော
ဆွာမိကအားတက်သရော ဖြေ၏ ။ မင်းတတ်မှ ငါ့ပြန်သင်ပေးဟုလည်း အားထား၏
။ သူတို့သိပ်ပြီး ဘရိတ်ဒန့်စ်တတ်ချင်နေခဲ့သည်။ တစ်နေ့ကပင် ဓာတ်ဆားထုပ်က
သူ့ကိုဘရိတ်ဒန့်စ်ကကြိုးကကွက်ဖြစ်သော တံတွေးပစ်ပုံစံဖြင့် စိတ်ခေါ်သည်။ သူ
မကာကွယ် မတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ ကုပ်ချောင်း ကုပ်ချောင်း ပြန်ခေါက်ခဲ့ရသည်။ ဒါဟာ
ဘိုဘိုတို့လူစုကို ဖော်ကားတာပဲ ဟု အံတကြိတ်ကြိတ်ခံပြင်းကြသော်လည်း
ဘာမှမတတ်နိုင်။ အထက်လှန် အောက်လှော်ဖြစ်စဉ် ဓာတ်ဆားထုပ်ဝယ်မရဘဲ
ရှားပါး ခိုက်နှင့် ကြုံကြုံကကာ အရပ်ကူပါလူဝိုင်းပါ ဖြစ်ရသောကြောင့်
ဓာတ်ဆားထုပ်တွင်သော ငနဲသား။ သင်းကို အနိုင်ယူချင်လျှင် ဖင်ကြီးမောင်နီထံ

တပည့်ခံရ ပေမှာပေါ့။ လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ်လောက်တုန်းက ငါးဆယ်ဆိုတာ
ငွေကြေးပမာဏမှာ ကြက်သား တစ်ပိဿာ ဈေးနှုန်းဖြစ်သည်ဟု ဘိုဘိုတို့
ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့သည်။ တရားဝင်ရရှိသော တစ်နေ့ မုန့်ဖိုး တစ်ကျပ်နှင့်
လုံးဝမလောက်ငရသည့်အထဲကို ငွေငါးဆယ်ကို ဘယ်လိုရရှိနိုင်မှာ တဲ့လဲ။
အရာရှိသား ဘိုဘိုသည် သူငယ်ချင်းတစ်စု အလယ်မှာတော့
ကုဋေရှစ်ဆယ်သူဌေးသား လောက် နီးနီး အခြေမြင့်သည်။ ကြီးတော်ထံ ချွဲလိုက်၊
နှမထံမှ မိုက်ကြေးခွဲလိုက်၊ မိခင်၏ အိတ်မှလစ်လျှင် လစ်သလို မသိမသာ
နှုတ်ယူလိုက်ဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေ ကိုပံ့ပိုးကျွေးမွေးနိုင် နေကျ။ ငွေငါးဆယ် ဆိုသော
ပမာဏအတွက်မူ ဘိုဘို အကြံအစိုက်ရသည်။ ခဏပါပဲ။ သူသိပ်ကြာကြာ
ခေါင်းရှုပ်မခံ၊ ဖခင်ကြီး၏ ဖိုင်တွဲမှာ ညှပ်ထားသော ငွေတစ်ထပ်ကြီးထဲမှ
တစ်ရွက်နှစ်ရွက်နှိုက်ယူလိုက်ခြင်းဖြင့် ပြဿနာဖြေရှင်းပစ်လိုက်တော့သည်။
မင်းလားကွ ဓာတ်ဆားထုပ်။ ငါပဲကွ ဘိုဘိုသန်းဇော်။ ဒူးနှစ်ဖက်ကွေး၊
ပေါင်နှစ်ဖက်ကားရာမှ တဖြည်းဖြည်း လိမ်ကောက်ဆန့်တန်းစဉ် လက်ဝါးနှစ်ဖက်
ဖြန့်ကာပခုံးစောင်းမှသည် လည်မျိုနံဘေးမှ တဆတ်ဆတ်မြှောက်တင်၊ မျက်နှာကို
မထိမဲ့မြင် မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ခွက်ပြ။ အဲဒါက တံတွေးပစ်၍ စိန်ခေါ်ခြင်းကကွက်။
လက်နှစ်ဖက်ကို မိမိရှေ့မှ အထက်အောက်ဆွဲချလိုက်ခြင်းဖြင့် မိမိကိုမိမိ
ကာကွယ်ခြင်းကကွက်ကတစ်ကွက်။ တွန့်လိမ် ကောက်ကွေး တဖြည်းဖြည်း
ဒူးစန့်လာခိုက် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို အောက်မှောက်၊ ထက်အောက် တစ်ထွာခွာပြီး
ဆင့်ထားရာမှ တစ်ထစ်ပြီး တစ်ထစ် မြင့်တက်လာ၊ ဦးခေါင်းရှေ့ ငယ်ထိပ်ဖျား
ကွယ်သည်အထိ၊ ဒါကတော့ တစ်ဖက်လူ၏ မြားပစ်တိုက်ခိုက်မှုကို
အုတ်တံတိုင်းကာ၍ ခုခံခြင်း။ အဲသည် အတတ်ပညာတွေနှင့်
လမ်းသွယ်တစ်လျှောက် လေ့ကျင့်သွားနေခိုက် လမ်းထဲက လူကြီးလူငယ်
ဘယ်လိုထင်ထင် ဘာပဲပြောပြော ဘိုဘို ဂရုမစိုက်။ အဲ...ဓာတ်ဆားထုပ် နှင့်
နောက်တစ်ကြိမ် အတွေ့မှာ လက်ခုံကောက်ကွေး သင်္ကေတပြပြီး မင်းကို
မမှုဘူးတေဟုဟု ရန်စစ်ခေါ်ပစ်လိုက်ရတာ အရသာရှိလှသည်။ လမ်းကွေ့မှာ

နှစ်ယောက်သားကျိုးပဲ့ လိမ်ကောက် အောင် ပညာပြိုင်ရပုံများ
ထူးထူးခြားခြားရှိပေစွ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့မိုးစုံစုံချုပ်ပြီ။ သူ
ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် အိမ်နောက် ဖေး ပေါက်မှ အသာလျှိုဝင်ဆဲ...“အုန်း”

အမယ်လေးဗျ၊ နားအုံ ပွင့်ထွက်သွားပလား မသိပါဘူး၊ ဟေ့ကောင်...
ငါ့ဖိုင်ထဲက မင်း ငွေ ငါးဆယ်နှိုက်သွားတယ်၊ ဒီနေ့ စာရင်းစစ်လာမှမို့
သေချာပြင်ဆင်သွားခါမှ ငါ့လခွီး။ ဘိုဘိုငိုသံသည် ဒေါ်မြင့်ကြည်၏ ဒေါသကို
နာကျင်စေသူထံသို့သာလျှင် ဦးတည်၏ ။ ဖခင်ဖြစ်သူက ဘိုဘိုကို ရိုက်၊
ဖခင်ကိုမိခင်ကယိုးမယ်ဖွဲ့ပြီး ရန်လုပ်။ ဘယ်သို့ဖြစ်စေ ကြိမ်တစ်ချောင်းတော့
မွေ့ဖွာသွားသည်။ အဖေနှင့်အမေလည်း သုံးရက်လောက် မခေါ်မပြော
စိတ်ခုကာနေကြ၏ ။ ဘိုဘိုလား။

ဘိုဘိုကဖြင့် ထိုညအဖို့ ဖူးရောင်အရိုးထင်သော တင်ပါးတွေ၊
ခြေသလုံးတွေကို ကြီးတော်နန္ဒင်းသိပ်ပေးနေခိုက် သူ့အာရုံနှင့်သူ မြူးကြွနေခဲ့သည်။
ဘိုဘိုစိတ်ဝင်တစား ဆောင်ရွက် နေခဲ့သော အမှုကို သတိပြုမိသကာလ ဒေါ်သန်းမြ
ဘုရားအကြိမ်ကြိမ်တရား ကြက်သီး တဖြန်းဖြန်းထခဲ့ရလေသည်။

“ဒီကောင်လေးဟာလေ မျောက်ဘဝကများလူဖြစ်လာလေရောသလား၊
ဆတ်ဆတ် ဆော့ဆော့ နိုင်လွန်းလှချည်ရဲ့တော်”

တင်ပါးအပြောင်သား မှောက်ခုံလဲလျောင်းကာ ဘိုဘို မအားရအောင်
မလုပ်ရှုပ်နေသည်။ အိမ်မြှောင်ပြတ်ကျန်ရစ်သော အမြီးပြတ်ဆွေဆွေခုန်
ဆွဆွခုန်နေသည်ကို မြမြဇော်၏ ကြောင်ကလေးရှေ့ချပြီး ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်
ခုတ်မယောင် ချောင်းလိုက်၊ လန့်ပြေးလိုက် ဖြစ်နေစေသည်။ လသား
ကြောင်ပေါက်စကို ထွက်မပြေးအောင် ထမ်းထားပြီး အမြီးပြတ်ပြကာ ဘိုဘို
ပမီတိကျနေပြန်သေး၏ ။ သူ၏ အကျင့်စရိုက်ကတော့ မိသားစု ကသိကအောက်
ဖြစ်လေ သူပျော်မြူးလေ။ အသက်သာ ကြီးလာရော၊ အရွယ်သာပြောင်းလာရော
သူကဖြင့် မပြောင်းမလဲ၊ ဘဝကို ဟာသ ရှုထောင့်မှ ရှုမြင်ကျင့်သုံးနေဆဲ။

အပိုင်း (၂)

ဘိုဘိုဘဝ အပြောင်းအလဲ အချိုးအကွေ့သည် ထိုနေ့မှစတင်မည် ဟု ထိုစဉ်ကသာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့ပါလျှင် ဘိုဘိုပြန်ရယ်ပြုမိမှာ သေချာသည်။

“မူတ်လေကွာ၊ အဲသလောက် လေပြင်းကြီးလည်း မမှုတ်နဲ့၊ ခပ်မှန်မှန်၊ ခုတင်ငါပြထား တယ်မဟုတ်လား၊ အေး...ဟုတ်ပြီ၊ အဲသလိုမှပေါ့၊ ဟုတ်ပြီ ဆက်လုပ်”

ဘိုဘိုက ကုက္ကိုမြစ်တွင်အကျအနထိုင်ကာခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်သားအရွယ် လေကလေး နှစ်ယောက်ကို အသေးစိတ်ညွှန်ကြားနေသည်။ ဦးတင်ညိန်း၏ သားနှစ်ကောင်မှာ ဘိုဘိုငယ်ငယ် က စံချိန်ကို မမီလျှင်သာ ရှိရမည်။ မတိမ်းမယိမ်းလိုက်သောကြောင့် ဖခင်က သယ်လိုက်၊ မိခင်က တွယ်လိုက်နှင့် နေ့မခြားညမခြား အသားအရိုးကွာရှင်းပြတ်စဲမတတ်ပင်။ မလှမ်းမကမ်း အကွာ အဝေးမှာ ဖင်ထောင်ပြီး မြေဖုတ်တွင်းကို တဖူးဖူးမှုတ်နေကြသော ဦးတင်ညိန်း၏ ရတနာ တွေကို ဘိုဘိုက စောင့်ကြည့်ကြပ်မတ်နေသည်။ ခြောက်သွေ့သော သဲမြေတွင် လက်မဝက်ခန့် အချင်းရှိ သော ဝဲကတော့သဖွယ် ချိုင့်ခွက်ကလေးတွေ ရှိနေသည်။ လေမှုတ်ပေးခြင်းဖြင့် သဲတွင်းအဝ ပိုကျယ်ကာ ပို၍ ပို၍ နက်ရှိုင်းလာ၏ ။ ဘိုဘိုလက်တွင် အဖြူရောင်အပ်ချည်ကြိုးလုံးကို ဆုပ်ကိုင် ထား၏ ။ ကြီးမေ၏ စင်းဂါးအပ်ချုပ်စက် အံဆွဲထဲမှ သူနှိုက်ယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘိုဘို နှာခေါင်းထဲတွင် မြေသင်းနံ့ကို ရှုရှိုက်မိနေသည်။ သူကိုယ်တိုင် မြေဖုန်တွင်းကို မှုတ်ကာ မြေဖုတ် ကောင် ပေါ်ထွက်လာအောင် ကြံဆောင်ကြိုးပမ်းခဲ့သောကာလသည် လေးငါးနှစ်လွန် မြောက်ခဲ့ပြီ။ ခုချိန်ခု

အရွယ်အထိ မြေဖုတ်တူးတုန်း၊ တိုက်ပွဲဆင်တုန်းဆိုလျှင် သူ့ကို သူငယ်နာ
မစင်ဘူးဟု သတ်မှတ်ခြင်း ခံရတော့မည်။ ဆယ်တန်းကလည်း
မအောင်သေးလေတော့ ကဲ့ရဲ့ချိုးနှိမ် စရာတွေ များပြားနေပေမည်။ မြမြဇော်ပင်လျှင်
ဂုဏ်ထူးတွေဘာတွေ ချိတ်ပြီး သူ့ကိုဖြတ်ကျော် သွားခဲ့ပြီ။ နေပါစေလေ၊
ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ နောက်တော့ အောင်မှာပေါ့။

“ဖိုးငယ် ထွက်လာပြီလေကွာ၊ ဖမ်းဖမ်းကွာ၊
လက်ညှိုးလက်မညှပ်ယူလိုက်ပါလာတာပဲ၊ ပေးပေး၊ ငါကြိုးချည်ပေးမယ်”
လေခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်အဝှေ့တွင် မရန်းသီးပင်မှ သစ်ရွက်စိမ်း တွေ လှုပ်ခါသလို
မရန်းသီးတစ်လုံးနှစ်လုံးနှစ်လုံး တဖုတ်ဖုတ်ကြွေကျလာသည်။

“ကောက်ထားစမ်း ဖိုးငယ်၊ မင်း မတွမ်လိုက်နဲ့ ငါစားမလို့”

“မတွမ်ပါဘူး ကိုကိုကြီးရ”

ဖိုးကြီးဆိုသော အကြီးကောင်မှာ ဘိုဘိုနှင့်ဖိုးငယ်တို့ထံ
စွေစောင်းကြည့်လိုက် သူ့ဖုတ်တွင်း သူ့မှုတ်လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“ကြိုးစားကွ ဖိုးကြီး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်နှစ်ကောင်ရမလဲ
ပြိုင်ရမယ်၊ ရတဲ့အကောင် ချင်းလည်း စစ်တိုက်ရမယ်”

“နိုင်ရင် ကိုကိုကြီး ဘယ်လောက်ပေးမလဲ”

“တစ်ကျပ်ပေါ့ကွာ”

“တစ်ပွဲတစ်ကျပ်လား”

“ငါ့ ဘယ်ရှိမလဲကွ၊ ပွဲအားလုံးပေါင်းပြီး နိုင်တဲ့လူကို ပေးမှာပေါ့”

ဘိုဘိုက လက်သန်းလက်သည်းခွံအရွယ် ခြေခြောက်ချောင်းရှိသော
မြေကြီးရောင် မြေဖုတ်ကောင်ကလေး၏ ခါးကိုအပ်ချည်ကြိုးဖြင့် ပြုတ်မထွက်ရုံ
သိုင်းချည်ကာ တစ်ထွာခန့် တန်းလန်းဖြတ်တောက်ပြီး မြေပေါ်ချထားလိုက်၏ ။

“ဘာလို့ ခါးချည်ထားတာလဲ ကိုကိုကြီး”

“မြေကြီးပြန်တူးပြီး ဝင်သွားရင်ပြန်ဖမ်းရလွယ်တယ်ကွ”

ဖိုးကြီးကလည်း တစ်ကောင်ဖမ်းမိပါပြီ။ သူ့ဖုတ်ကိုလည်း ခါးကြိုးချည်၊

လက်လေးလုံးစီ ကွာဟပြီး စည်းသုံးတန်တားကာ အလယ်စည်းတွင်
မြေဖုတ်နှစ်ကောင် ခေါင်းချင်းဆိုင် ပေးလိုက် လေသည်။ အချင်းချင်းတိုးဝှေ့ရင်း
ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် အားပြိုင်စဉ် ဖိုးကြီး၊ ဖိုးငယ် နှစ်ယောက် သားလည်း
အော်ဟစ်အားပေး၏ ။ ပွင့်နေသော ခြံဝင်းတံခါးဆီမှ ကားတစ်စီးဝင် လာသည်။
အပြာရောင်ဆလွန်းကားသစ်လေးဖြစ်၏ ။ ဘိုဘို စူးစမ်းကြည့်နေဆဲ ဖိုးကြီးတို့
ညီအစ်ကိုမှာ သူတို့ပွဲတွင် သူတို့ အာရုံစူးစိုက်လျက်ရှိလေသည်။ ကားရှေ့ခန်းမှ
ကလေးမတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ကလေးမဆိုတာက
မြလေးတို့အရွယ်လောက်၊ အဟား... ဆံပင်တိုကပ်ကပ်လေး ညှပ်ထားပြီး
မခြယ်မသပြောင်တင်း မျက်နှာနှင့်မို့ ယောက်ျားလေး လား အောက်မေ့ရသည်။
ဂါဝန်ကယ်ပေလို့သာပဲ။ ခပ်ကျဲကျဲ ဆနွင်းမကင်း ရောင်စုံကွက် ဂါဝန်မှာ
ခါးတွင်သိမ်ပြီး ခြေသလုံး တစ်ဝက်အထိ ပြန့်ပဲကျနေသည်။ ပေါ်နေသော
ခြေသလုံးသည် ဖွေးဖွေးဖြူနေသောကြောင့် နိုင်လွန်ခြေစွပ် စွပ်ထားသည်ဟု ခန့်မှန်း
ကြည့်နိုင်သည်။ ရှေ့ထိုးသားရေဖိနပ်အနက်ကလေးမှာ ဖိတ်ဖိတ်လက်နေ၏ ။
အသားစိုစိုဝင်းဝင်း မျက်ခုံးမည်းမည်း တန်းတန်း၊ မေးရိုးမြင့်မြင့်နှင့်
ခပ်ထက်ထက်ရုပ်ရည်မျိုး။ တန်တော့မြလေးရဲ့ သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်ပေမှာပဲ။ ဘိုဘိုကကစားဝိုင်းဆီ
အာရုံပြန်ရောက်သွားသည်။

“မင်းကောင် စည်းထိတော့မယ်၊ ဖိုးငယ်ဟာ ထိပြီ.. ထိပြီ..မင်းရှုံးသွားပြီ”

ဖိုးငယ်၏ မျက်နှာမှာ မန်ကျည်းရွက်လောက် ငယ်သွားသည်။

“အခု ကျွန်တော် တစ်ကျပ်ရမှန်ပေါ့နော် ကိုကိုကြီး”

ဖိုးကြီးက သူ့အခွင့်အရေးကို စက္ကန့်မဆိုင်း တောင်းဆို၏။

“ဒါ ဦးသန်းဇော်အိမ်လားချာတိတ်” ခပ်စူးစူးအသံကြောင့် လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း ထောင်းခနဲဒေါသထွက်၏။

“ကလေးကိုမေးတာပါ။ ဟို လေးဖက်ထောက်ကုန်းနေတဲ့ ကလေးကို မေးနေတာ”

ငါလို လူပျိုသိုးတစ်ယောက်ကို ချာတိတ်ဘာညာ စော်ကားမော်ကားခေါ်ရပါမို့လား ဘုတောပစ်ချင်သောဒေါသသည် ဖိုးငယ်၏ မြေဖုတ်ကောင်နှယ် မြေကြီးထဲငုပ်လျှိုးဝင်ရောက်သွား ရတော့၏။

“မိတို့ပါလား၊ ဘယ်တုန်းကရောက်နေလဲဟင်၊ အကြောင်းကြားဖော်တောင်မရဘူး”

အိမ်ရှေ့တံခါးမှ မြလေးအပြေးထွက်လာပြီး ဝမ်းသာအယ်လဲ နှုတ်ခွန်းဆက်နေသည်။ မိဆိုပဲ။ မြလေးနှင့် ရွယ်တူဆိုလျှင်တော့ သူ့ထက်ငယ်မည်ဟု ဘိုဘိုတွေးဆသည်။ ကတ္တီမြစ်ပေါ်ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ရပ်ရင်း ဘိုဘိုကသူ့ကိုယ်သူ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး မသိမသာ အဝတ်ဆွဲဖြန့်ပြုပြင်သည်။

“ဆင်းလေအန်တီ၊ လာပါ၊ မေမေတို့ ရှိပါတယ်၊ အန်တီကို ခေါ်ပါဦး မိ”

မြလေးက အန်တီခေါ်သူကား ဘဲဥတစ်လုံးပမာခေါင်းက သေးပြီး ခါးလယ်ကအိုင်သည်။ သူ အဆင်းမှာ ကားကလေး ဝန်ပေါ့ကြွတက်သွားသည်ကို ဘိုဘိုသတိထားမိလျက် ပြုံးစိစိဖြစ် သွား၏။ ဟာ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ခုမှတွေ့ဖူးသော အပျိုတစ်ယောက်ရှေ့မှာဣန္ဒြေဆည်ထားဦးမှပေါ့။ မောင်မီ ခေါ်ဖို့သာ ကောင်းတော့သည်ဟု ဘိုဘို ပြက်ရယ်ပြုချင်လှပြီ။ ဆံပင်မှမရှိဘဲ။ ကားရှေ့ခန်းယာဉ်မောင်းသူနေရာမှ နောက်ဆုံးဆင်းလာသူကျပြန်တော့ တီရှပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ နှင့်ပေမယ့် ဆံပင်တွေက ပျောင်းပျောင်းနွဲ့နွဲ့

ကုပ်ထောက်ကာနေသည်။ ကိုယ်နေအတော်ကလေး အချိုးအစားကျနပြီး
လမ်းလျှောက်ပုံမှာ ခပ်ထည်ထည်နှင့်။ ဘိုဘိုသည် မိဟု မြလေး ခေါ်ဝေါ် နေသော
ဂါဝန်ရှည်ကလေးမနှင့် ကိုဆံရှည်တို့ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးချင်ရယ်ချင်ဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့...ဘိုဘို၊ ခုနက ငါ့အပ်ချုပ်စက်ထဲကအပ်ချည်လုံးယူသွားတယ်
မဟုတ်လား၊ ပြန်ပေး”

ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း၊ ကြီးမေသည် ဧည့်သည်တွေရောက်နေတာကိုမှ
မထောက်ထား မငဲ့ကွက်ဘဲ အပ်ချည်လုံးကို ပြဿနာလုပ်ပြီး
တောင်းရမ်းနေပြန်ပါကလား။ ဘိုဘိုသည် အပိုးမသေသော မျက်နှာပေးနှင့်ပင်
ကြီးမေအား သူ့အပ်ချည်လုံးကို ပြန်လည်ပေးအပ်လိုက်၏ ။

“တင်ညိန်းကလေးကို ကြံကြီးစည်ရာတွေ
သင်ပေးနေပြန်ပြီမဟုတ်လား၊ ဘိုဘို ငါတွေ့တယ် မင်းကတော့လေ အဝီစိမှာ
ချိုးကပ်မယ့်ကောင်ပါပဲ”

“ကြီးမေကြိုက်တဲ့ ထမနဲချိုးနဲ့ ယှဉ်ကြည့်လေ”

“တိရစ္ဆာန်လေး”ကြီးမေသည် ဘိုဘိုကိုရေရွတ်တိုင်တည်နေကျ
အကျင့်ပါနေသည်မှအပ တကယ်တမ်းကျတော့ စိတ်တိုမနေပါ။

“မြင့်တို့သားကြီးလေ၊ လူပြောင်လေတေပေါ့၊ ဘိုဘိုသန်းဇော်တဲ့၊
ဒီနှစ်ဆယ်တန်း ဝါဆိုပြန်ပြီ၊ ဆွေမတွေ့ဖူးဘူးထင်တယ်” ကြီးမေက
သူ့ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို ချစ်စနိုးဖော် ထုတ်နေ သော်လည်း သူ အမျက်မပွားဖြစ်ပါ၊
ဟုတ်တာပြောတာပဲလေ၊ နာစရာရှိတာလိုက်လို့၊ ဟွန်း ဟွန်း။ အိမ်ထဲမှ
ဒေါ်မြင့်ကြည် ထွက်လာသည်။ စောစောက အိမ်နေအဝတ်ကိုလဲလှယ်ကာ ပို၍
လန်းဆန်းသစ်လွင်အောင်ပြုပြင်လာကြောင်းဘိုဘိုသတိပြုမိ၏ ။ အထူးသဖြင့်
သူ့မိခင် ခြယ်သလာ သည်ကို သူနောက်ချင်ပြောင်ချင် အူယားနေမိသည်။
ကြီးမေတို့က သူတို့ဧည့်သည် တွေကို ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်သွင်းသွားသည်။ ဘိုဘိုက

ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့ ဖုတ်ကောင်တိုက်ပွဲဆင်နွှဲနေရသော ကြောင့် ခုမှ အူတကြုတ်ကြုတ် ဆာလောင်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဒီနေ့ပွဲသိမ်းပြီ နောက်နေ့မှ ဆက်ကြစို့ရဲ့” ကြောင်အိမ်လုပ်၊ ရေခဲသေတ္တဖွင့်နှင့် သူစားစရာ ရှာဖွေသည်။

“ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ သားအတွက် အုပ်ဆောင်းနဲ့အုပ် ထားတယ်လေ” ကြီးမေက အလှပြမှန်ဗီရိုထဲမျှ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်စုံတွေ ထုတ်ယူနေသည်။

“နင်ကြီးချည်ထားတဲ့ အကောင်လေးတွေ ပြန်ဖြေပေးခဲ့ရဲ့လား”
ဘိုဘိုစဉ်းစားသွားသည်။ ကြီးတတ်ကြီးဟာ အတော်တွေးတောပူပန်တတ်တာပဲ။
ဝဋ်လိုက်မယ်နော်နှင့် သူ့ကို အကြိမ်ကြိမ် ဆိုဆုံးမ ဖူးသည်။ သူကလည်း
ဖြုတ်ဖြေပေးနိုင်အောင် အရှင်ချည်နှောင်တာပါပဲ၊ ပြီးတော့သာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ
သတိမရတာ ။

“ဖြေခဲ့ပါတယ်” ကြီးတော်စိတ်ချမ်းသာအောင် မုသားဆိုတာမို့
သူငရဲမကြီးသည့်ပြင် ကုသိုလ်တောင် ရနိုင်သေးသည်ဟု ဘိုဘိုမှတ်ယူနေလေ၏ ။

“ဆွေသမီးလေးက ခင်နွဲ့မှီတဲ့၊ မိပဲခေါ်ကြတယ်၊ တို့များအိမ်ကနေ
ကျောင်းတက်လိမ့်မယ်၊ တို့အိမ်မှာ ဂိုဒေါင်တစ်ခု ပိုနေတော့ ခု စီးလာတဲ့ကားလည်း
ယူလာမယ်၊ ဆွေတို့လင်မယားက သံရုံးဝန်ထမ်းတွေ၊ အိန္ဒိယသွားကြရမယ်တဲ့”

“ဟာ . . . သားတို့အိမ်မှာနေမလို့လား”

“အေးလေ”

“ဟို ဆံရှည်နဲ့ငနဲလေးကကော”

“သူက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ အဆောင်မှာနေတယ်၊

မျိုးမြင့်ထွန်းတဲ့” အဆောင်မှာ နေသည်ဆိုရုံနှင့် လုံလောက်ပါလျက် ကြီးမေသည်

ဘိုဘိုမခံချင်ဖြစ်အောင် မျိုးမြင့်ထွန်းမှာ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဖြစ်ကြောင်း ထည့်ပြောသည်။

“တော်သေး၊ တော်ကြာသူပါအိမ်ပေါ်တင် ခြေနှစ်ချောင်းထွက်တော့မှာ”

“ဘာ”ဘိုဘိုသည် ဇွန်း၊ ခက်ရင်းနှင့် ထမင်းအပီဇုံထွေးနေလေပြီ။

သူသည် မိသားစုနှင့် စရိုက်မတူဘဲ ကွဲပြားရသည်တွင် ပို၍ ပင် ကြောင်တောင်တောင်နိုင်လှစွာ ဇွန်းခက်ရင်းနှင့် စားသောက်တတ်သူဖြစ်နေပြန်၏ ။ ဝက်သားသုံးထပ်သား တစ်တုံးကို ခတ်ရင်းနှင့် ထိုးစိုက်ပြီး ပါးစပ်ထဲ အကုန်သွင်းပစ်လိုက်၏ ။ လူက မတရားပိန်ပါးလွန်းလှစေကာမူ ဘိုဘိုအစားကြီးသည်။ စားမိပြီဆိုလည်း ဦးစားပေးဖို့၊ နောက်လူချန်ဖို့ဆိုတာတွေ ဘိုဘို သတိထားလေ့မရှိ။ သူ့ ဝမ်းပြည့်ချိန်သည် သူတော်သင့်ချိန်ပါပဲ။ စားပြီးအသားမဖြစ်သည်မှာ သူ စိတ်အလျဉ် မနားမနေ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားလွန်းသော ကြောင့်ပင်ဖြစ်မလား မဆိုနိုင်ပေ။ ဧည့်ခန်းတွင် မိခင်နှစ်ယောက်၏ စကားပြောသံတွေ ဝေစည်လွင့်ပျံ့နေသည်။ သမီးနှစ်ယောက်ကလည်း အတူနေထိုင်ရေး၊ သွားလာရေးတွေ အသေးစိတ် ဆွေးနွေးနေကြပြန်သည်။ ကြီးမေက ဧည့်ခံကျွေးမွေးဖို့ အကျအန ပြင်ဆင်ခိုက်...

“အမယ်လေး...လုပ်ကြပါဦး” အလန့်တကြား စီခနဲ

အော်ဟစ်သံကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ကြီးမေ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား၏ ။

“အိမ်ရှေ့က ဘိုဘိုရဲ့၊ ထကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘာတွေဖြစ်ပါလိမ့်နော်”

ဘိုဘိုသည် ပလုတ်ပလောင်း အဝါးမပျက်သော်လည်း ထိုင်ရာမှ ထဖို့လည်း မနှောင့်နှေးပါ။ သည်အိမ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ အထိတ်တလန့်ဆိုမှဖြင့် သူ့ပယောဂနှင့် ကင်းလေ့မရှိကြောင်း ဘိုဘိုကိုယ်တိုင်က လက်ခံထားခဲ့သည်။ အရာရာတိုင်း သူ့လက်ချက်မဟုတ်၊ အများစုသည်သာ သူနှင့် ပတ်သက် နေတတ်တာပါ။ နံရံတွေကို အဝတ်စနှင့် တဗုန်းဗုန်းရိုက်ခတ် ခြောက်လှန့် နေသံတွေ ဆက်တိုက်ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဘိုဘိုက ဆိတ်သားတစ်တုံးကို ခပ်ယူကာ

ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီးမှ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ထွက်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှ ဧည့်သည်မိန်းကလေး၏ အပြုအမူ ကြောင့် ခေတ္တခဏ သူကြောင်အမ်းသွားပြီးသကာလ...

“ဟေး..ဟေး..ဟေး မလုပ်နဲ့လေ၊ ကျွန်တော်လုပ်ပါ့မယ်၊ တဆိတ်ကလေး မလုပ်ပါနဲ့ဆို”

သူ့ပါးစပ်ထဲမှ ဆိတ်သားဖတ်ကို ဖွဲ့ခနဲထွေးထုတ်ကာ မိဟု မြလေးခေါ်ဝေါ်သော ဧည့်သည် မိန်းကလေးနံဘေးသို့ ဝုန်းခနဲဆိုသူရောက်ရှိသွား၏ ။ မိန်းကလေးလက်ထဲတွင် စုကိုင်းထားသော စားပွဲခင်းစကို သူကြမ်းတမ်းစွာ ဆောင့်ဆွဲယူ၏ ။ မိက ယင်းအဝတ်စနှင့် ကုလားထိုင်နောက်မှီ၊ စားပွဲခုံ၊ အုတ်နံရံတို့ကို လက်လှမ်းမီသလို လှမ်းရိုက်ခြောက်လှန့်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

“မြလေးကလဲဟာ၊ ဒါ ငါမွေးထားတဲ့ ဆင်လိပ်ပြာလို့ ရှင်းပြလိုက်ပါလား”

မှန်အပြည့် ပြတင်းကျယ်ကြီးတွင် ဇာခရမ်းပြာစဖြင့် ခန်းဆီးကာရံထားသည်။ ခန်းဆီး အပေါ်ဘက်တွင် မှန်သားပြင်တွင် ထင်ဟပ်သော အလင်းရောင်ဆီသို့ လက်တစ်ဖဝါးခန့် တောင်ပဲကြီးတွေ တဖုတ်ဖုတ်ခါကာ တိုးဝှေ့ပျံသန်းဖို့ ကြိုးစားနေသော ဆင်လိပ်ပြာကြီးကို မြင်ရ၏ ။ အဝါနှင့်အညိုရောယှက်သော တောင်ပံကြီးတွေမှာ အနက်ရောင်အကွက်များ ဒီဇိုင်းဖော်ထား လေ၏ ။ ဘိုဘိုသည် ဆင်လိပ်ပြာကြီး၏ တောင်ပံဖျားတွင် လက်သန်းလက်သည်းခွံမျှ ပဲ့ရွံ့သွားသည်ကို အမြင်စူးရှစွာ တွေ့မြင်သည်။ သူ့မှာ နှုတ်ပြာကြင်နာခြင်းဖြင့် စိတ်ထိခိုက် တိုတောင်း နေမိတော့သည်။ ဆွေဟုကြီးမေကခေါ်သော ဧည့်သည်အဒေါ်ကြီးသည် လက်အစုံဖြင့် ဖြိုးမောက်သော ရင်ဘတ်ကြီးကိုထိပြီး ဘုရားတကာနေသည်။ ဒေါ်မြင့်ကြည်မှာ အားတုံ့အားနာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေလေသည်။

“မမဆွေ၊ သိပ်လန့်သွားပြီ၊ အားနာစရာမမရယ်၊

လိပ်ပြာကကြီးလဲကြီးတော့ ရုတ်တရက် ဘာမှန်းမသိဘူးပေါ့။ ဟုတ်ပါရဲ့”

ဒေါ်မြင့်ကြည်က ဘိုဘို့ကို မျက်စောင်းခဲ့သည်။ ဘိုဘိုကလည်းအညံ့မခံ၊ အလျှော့မပေးဘဲ မိခင်ကိုစွေစောင်းစောင်းအကြည့်ဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ ခင်နွဲ့မှီလက်မှ ပြန်လုယူထားသော ပိုးစားပွဲခင်း ကိုသူက စားပွဲပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲပစ်ချသည်။

“ခဏနေကြဦး၊ ဘာမှမလုပ်နဲ့”

ဧည့်ခန်းမှ ပေစောင်းပေစောင်း ထွက်ခွာသွားသာ သားဖြစ်သူကွယ်သည်နှင့် ဒေါ်မြင့်ကြည် ကစားပွဲခင်းကို ကောက်ယူဖြန့်ခင်းလေ၏ ။

“ဒီကောင်လေးဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပိုးကောင်မွှားကောင် သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ် မမဆွေရဲ့၊ တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“မေမေက တအားအော်တာပဲ၊ မိ ရိုက်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး၊ လှန့်ပြီးလိုက်မောင်းထုတ်တာပါ၊ အန်တီသားတော့ စိတ်ဆိုးသွားပြီထင်ပါရဲ့”

မိဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောလေ့ရှိသောခင်နွဲ့မှီက ကြီးမားလှသော လိပ်ပြာကြီးကို လည်တမော့မော့ ကြည့်ရင်း အတောင်ဖျားပဲ့သွားသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

“သူက လိပ်ပြာကို ဘယ်လိုမွေးထားတာလဲဟင် မြလေး”

သည်တစ်ခါဣန္ဒြေရငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ထိုင်နေနိုင်သော မြလေးက မျက်နှာကလေးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရှုံ့မဲ့ပြသည်။

“မိရယ်၊ သူကလေ ခြံထဲက သစ်ရွက်ခြောက်တွေ၊ သစ်ကိုင်းတွေကို ရှာယူလာပြီး သူ့အခန်းထဲက ဗီရိုပေါ်၊ ထုပ်တန်းပေါ်တွေ လျှောက်တင်ထားတာ”

“အဲဒီ တော့”

“အဲဒီ ဟာတွေမှာ ပိုးအိမ်ပါလာတာပေါ့၊ အဲဒီ ပိုးအိမ်ကနေ

လိပ်ပြာပေါက်လာတာပေါ့”

“ဟုတ်လား၊ လိပ်ပြာက ပိုးအိမ်ကနေ ပေါက်တာလားမီ ကြားဖူးတယ်၊
ငယ်ငယ်ကလည်း သင်ဖူးသလားမသိပါဘူး”

ဘိုဘို ပြန်ရောက်လာသောအခါ သူ့လက်တွင်
လိပ်ပြာဖမ်းပိုက်ပါလာသည်။ အချင်း လက်တစ်လုံးသာသာရှိသော
ကြိမ်တုတ်ရှည်ထိပ်ဖျားတွင် ပိုက်ကတော့လေးပါရှိ၏။ ဧည့်သည် အားလုံးပင်
ဘိုဘိုအပြုအမူကို အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ ငေးကြည့်နေရသည်။ ဘိုဘိုက နားနေသော
လိပ်ပြာကို ချိန်ဆပြီး တုတ်ကိုလွဲ၍ ပိုက်နှင့်အုပ်ဖမ်းလိုက်၏။ အဟုန်ဖြင့်အဝပွင့်
ကျယ်သွား သည်တွင် လန့်ပျံသော လိပ်ပြာကြီးသည် ဇာပိုက်ကွန်အတွင်း အမိအရ
တိုးဝင်ပြီး ဖြစ်သွားတော့ သည်။ မျိုးမြင့်ထွန်းက လန့်ဖျပ်အော်ဟစ်သူ၊
နှစ်သိမ့်အားပေးသူ၊ လိပ်ပြာလှန့်ထုတ်သူ၊ ဘယ်ထဲမှမပါ။ သူသည်
သူနှင့်အရွယ်မတိမ်းမယိမ်းရှိပြီး ဆယ်တန်းမှာ ပျော်ပျော်ကြီး ကျင်လည်နေဆဲ
ဘိုဘိုကို ထူးဆန်းသောသတ္တဝါတစ်ကောင်အလား ခပ်တွေတွေ စိုက်ကြည့် နေရာမှ
မျက်လုံးလွဲဖယ်လိုက်၏။ ဘိုဘို သူ့ပိုက်ကွန်ထဲမှ လိပ်ပြာကိုသာ သိန်းတန်ကျောက်
တစ်လုံး တူးဖော်ရရှိသည့်အလား တန်ဖိုးထားစွာ တစ်မိမ့်မိမ့်ကြည့်ရင်း
အိမ်ရှေ့ထွက်သွားသည်။ ခင်နွဲ့မှီသည် ဆိုဖာပေါ်မှ ခါးဆန့်ကာ ဘိုဘို
ဘာသွားလုပ်မလဲ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မြလေးတို့တစ်တွေအတွက်တော့
ရိုးနေပါပြီ။ သူဖောက်လိုက်သည့် လိပ်ပြာသည် အရွယ်ရောက်ပြီ၊
အတောင်အမွှေးစုံလင်ပြီမို့ ကမ္ဘာလောကထဲသို့ လွတ်လပ်စွာ
ပျံသန်းခွင့်ပေးတော့မှာပါ။ ဟော...ကြည့်လေ။ ပိုက်ကွန်ဝကို
ဝန်းဝိုင်းပွင့်ကျယ်စေလိုက်သည်တွင် လိပ်ပြာသည် အားယူကာ သစ်ပင်မြင့်များဆီသို့
စူးစိုက်ပျံသန်းသွားချေတော့၏။

“အင်း...သူ့လိပ်ပြာသွား၊ ကိုယ့်လိပ်ပြာမြူးလိပ်ပြာရေ ကလူ...ကလူ”

ဒေါ်ဆွေဆွေ၏ ဟာသနှောသော အပြောကြောင့်၊ မြမြဇော်တို့သားအမိ

ပြီးရယ်မိကြသည်။ ခပ်တည်တည်၊ ခပ်မှန်မှန်နှင့် ထမင်းစားခန်းထဲ
ပြန်ဝင်သွားသော ဘိုဘို့ကို ခင်နွဲ့ မှီက တအံ့တသြ လိုက်ငေးနေမိပြန်လေ၏ ။

မြမြဇော်တို့၏ ကံ့ကော်ရိပ်သာလမ်း နေအိမ်သို့ ခင်နွဲ့မို့
ရောက်ရှိနေထိုင်သည်မှာ သုံးလေးလကျော်ခဲ့ပြီမို့ နေသားတကျ ရှိနေပါပြီ။
လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ခန့်ကမြမြဇော်တို့သားအမိ ပြင်ဦးလွင်တက်ရင်း မန္တလေးရှိ
ခင်နွဲ့မို့တို့နေအိမ်တွင် ဝင်ရောက်တည်းခိုရဖူးသည်။ မြမြဇော်တို့ အဘွားလေးက
လွှဲပေးသော အိမ်နှင့် မြေအမွေစာချုပ်စာတမ်းတွေကို သွားယူကြစဉ်က
ဖြစလေသည်။ လူငယ်ချင်း ထိုစဉ်ကမှ သိကျွမ်းခွင့်ရခဲ့ကြသော်လည်း
တစ်မြို့တည်းသားချင်း ဖြစ်ကြသော ဒေါ်ဆွေဆွေနှင့် ဒေါ်မြင့်ကြည်ကတော့
ညီအစ်မ အရင်းများသဖွယ်ရင်းနှီးကြသော အစဉ်အလာရှိသည်ဟု ဆိုသည်။
ထိုထက်ပိုပြီး အခရာကျသည်မှာ ဦးသန်းဇော်နှင့် ဦးညီစိုး တို့သည်
လုပ်ငန်းသဘာဝချင်း အပြန်အလှန်အဆက်အစပ်ရှိကြသောကြောင့် ကျွန်းကိုင်းမို့
ကိုင်းကျွန်းမို့မြဖြစ်သည်ဟု နားလည်ထားနိုင်သည်။ ယခုဦးညီစိုး တိုင်းတစ်ပါးသို့
ပြောင်းရွှေ့တာဝန် ထမ်းဆောင်ရသောအခါမှာ၊ အဆင်သင့်ချင်ပြန်တော့
စိတ်ချလက်ချထားခဲ့ရန် အကြောင်းဖန် နေပြန်သည်မှာ ခင်နွဲ့မို့နှင့်
မြမြဇော်ကတက္ကသိုလ်တွင် အဓိကဘာသာရပ်တူရုံမက တစ်ခန်းတည်း၊
တစ်စုတည်းပညာသင်နေကြပြန်လေသည်။ အကြောင်းကြောင်းကို
ပေါင်းဆုံလိုက်သောအခါမှာ တော့ ဤကံ့ကော်ရိပ်သာနေအိမ်နှင့် ခြံဝင်းတွင်းသို့
ခင်နွဲ့မို့ ရောက်ရှိလာခဲ့တော့သည်။

ခင်နွဲ့မို့ ။ ပြီးတော့ တီကို။

တီကိုအဖြူကလေးကိုခင်နွဲ့မို့တို့မောင်နှမအတွက် ဦးညီစိုးက
ဝယ်ပေးထားခဲ့သည်။ ခင်နွဲ့မို့ ကျောင်းသွား၊ ကျောင်းပြန်အတွက်

ရည်ရွယ်ရင်းဖြစ်၏။ မျိုးမြင့်ထွန်းက အဆောင်နှင့် ကျောင်း
အလှမ်းဝေးတာမှမဟုတ်တာ။ ပြီးတော့...ကားမောင်းချင်လှပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင်
အသင့်စီးနင်း လိုက်ပါဖို့သာ သူ စိတ်ဝင်စားသည်။ ကားမောင်းတယ်ဆိုတာ
ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာတာပဲ။ မောင်းပို့မဲ့သူရှိရင် ဇိမ်နဲ့စီးရုံပေါ့ဆိုသော သဘောထား
သူ့တွင်ရှိ၏။ ခင်နွဲ့မှီတွင် တကုပ်ကုပ် စာကျက်သော အလေ့အထမရှိပေ။ သူက
သင်ကြားမှုကိုပိုပြီး အားထား အာရုံစိုက်သည်။ စာသင်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာလျှင်
ကျောင်းစာကို ပြန်လေ့လာဖို့ရန် စာမေးပွဲနီးမှသာ အချိန်ပေးတော့သည်။
မလွဲမရှောင်သာသည်က ကျောင်းမှပေးလိုက်သော အတွက်အချက်များကို
မပြီးမချင်းထိုင်တွက်ရသည်။ မြမြဇော်သည် သင်္ချာအတွက်အချက်
ညံ့ဖျင်းသောကြောင့် ခင်နွဲ့မှီထံမှ ကူးချဖို့သာ စိတ်အားသန်သည်။
ကျက်စာအတွက်ကျပြန်တော့ မြမြဇော်က ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ အချိန်ယူ၏။
ခင်နွဲ့မှီတစ်ရေးနီးလာသောအခါ မြမြဇော် အိပ်မောကျစ ရှိသေးသည်။ တစ်ဖက်ခြံမှ
ခွေးဟောင်သံကြောင့် ခင်နွဲ့မှီပြန်မအိပ်သေးဘဲ နားစွင့်နေမိသည်။ ကျီခနဲ
တံခါးပတ္တသံ ကြားလိုက်ရသလိုရှိသည်။ သည်အိမ်တွင် မီးဖိုချောင်ဘက်
ထွက်သော တံခါးတစ်ခုသာလျှင် ဆီခန်းနေကြောင်း ခင်နွဲ့မှီ သတိထားမိထား၏။
ခင်နွဲ့မှီ အိပ်ယာမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်မိ၏။

ဟာ...ခြေသံ ခြေသံ။ သေချာပါသည်။ ချွတ်နင်းလာသံ ကြားရသည်။
ဘုရား...ဘုရား၊ အိမ်နောက်ဖေးဘက်မှ ရွေ့လျားလာသော တရုပ်ရှုပ်ခြေသံသည်
ခင်နွဲ့မှီတို့ အခန်းတစ်ဝိုက်တွင် ပျောက်ကွယ်တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။ ခင်နွဲ့မှီမှာ
ခေါင်းကြီးလိုက်၊ ခြေထောက်သေးလိုက်၊ ခြေထောက်ကြီးလိုက်၊ ခေါင်းသေးလိုက်။
တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူနေတော့သည်။ သူခိုးဝင်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဟင်...မဖြစ်ဘူး...
မဖြစ်ဘူး၊ စုံစမ်းလေ့လာကြည့်ဖို့လိုနေပြီ။ မြမြဇော်ကို လှုပ်နှိုးတော့မည်
လက်ရောက်သွားသေးသည်။ အင်း...တရှူးရှူး အိပ်မောကျနေတာ အိပ်ပါစေဦး။
အပြင်မှ ခွေးဟောင်သံလည်း တိတ်ဆိတ်နေပြီပဲ။

အိမ်ထဲရောက်နေသူသည်အိမ်သားလား၊ သူခိုးသူပုက် လား။ ခင်နွဲ့မို့
ခြင်ထောင်ပင့်ကာခုတင်ပေါ်မှ ညင်သာစွာဆင်းခဲ့သည်။ ဖယောင်းတိုင် ငါးတိုင်အား
မီးသီးအလင်းရောင် ပြာလဲ့လဲ့ကို အားပြုကာ ပိတ်ထားသော တံခါးဆီသို့
ခြေဖွဖုန်းပြီး လှမ်းလာခဲ့သည်။ အပြင်ခန်းမှ အသံမကြားရ၊ အပ်ကျသံပင်
ကြားရမတတ် တိတ်ဆိတ်နေ ပြန်သည်။ တံခါးလက်ကိုင်ကို ညင်သာစွာ
လှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးအသေ ပြန်ပိတ်မသွား အောင် အတွင်း ခလုတ်ကို
ဒေါင်လိုက်လှည့်လိုက်ရသေးသည်။ အပြင်ဘက် မှောင်မိုက်သော ကြမ်းပြင်တွင်
အခန်းထဲမှ ပြာလဲ့လဲ့ မီးရောင်တန်းက သွားရောက်ထင်ဟပ်၏ ။ ရုတ်တရက်
လန့်ဖျပ်ပြီး တံခါးပြန်စေ့မိတော့မလိုဖြစ်သွားသည်။ အို...ဘာသံမှမကြားရတဲ့နောက်
ဘယ်သူမှ ရှိမနေလို့သာပေါ့၊ ဖွင့်လေ ဖွင့်လိုက်၊ အပြင်ထွက်လိုက်။
အခန်းပြင်ရောက်လျှင် မီးရောင် မထွက်နိုင်အောင် တံခါးကိုကျောနှင့်
အသာဖိကပ်တွန်းပိတ်လိုက်တော့သည်။ အလိုလေး။ လက်မတင်ကလေးပါပဲလား။
ခင်နွဲ့မို့တို့ အိပ်ခန်းနှင့် ယှဉ်လျက်အခန်းမှာ ဒေါ်မြင့်ကြည်တို့ အခန်း ဖြစ်သည်။
ဒေါ်မြင့်ကြည်၏ အခန်းမှ ထွက်လျှင် ဧည့်ခန်းက အလယ်မှာရှိနေပြီး၊
တစ်ဖက်စွန်းက ဘိုဘို့အခန်းဖြစ်၏ ။ မြန်မာလူကြီးများပီသစွာ မိန်းကလေးကို
သမီးနှင့် ပူးတွဲထားပြီး သားနှင့် မနီးကပ်စေရအောင်
စီစဉ်စောင့်ကြပ်ထားလိုက်ကြပုံများ နမူနာယူ စံထားသင့်လှသည်ဟု ခင်နွဲ့မို့
ပြုံးမိဖူး၏ ။ ယခု ဘိုဘို့အခန်းတံခါးပွင့်ဟလာပါသည်။ ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်သန်းကာ
သူ့အခန်းမှ အလင်းရောင်တန်းကလေး တိုးထွက်လာနေသည်။ ခင်နွဲ့မို့က
အမှောင်ထဲမှာ။ အလင်းရောင် ပေါ်ထွက်လာသည်ကို အစပထမတော့
သူ့အခန်းတွင်းမှ ငါးတိုင်အားမီးပွင့်မှ အလင်းရောင်ဟု ထင်မှတ် လိုက်မိသေးသည်။
အို...ဒါပေမယ့်မဟုတ်ဘူး။ အလင်းရောင်မီးလုံးသည် လင်းလည်း လင်းလက်သည်။
မှိန်တစ်ချက်မှိတ်တစ်ချက်ဟိုနေရာသည် နေရာနှင့် တစ်စုတစ်စည်းတည်း
တပြေးမညီဘဲ ဘော်ကြယ်ပွင့်တွေ သိမ်းစုထားသယောင် စိမ်းဝါဝါ ဖြူလဲ့လဲ့။ ဟင်
ဟင်၊ ခြေသံရှုပ်ရှုပ်။ ပြီးတော့အလင်းရောင်မီးလုံးက တရွေ့ရွေ့၊ ဘုရား...ဘုရား။

ညဦးက ဘုရားမရှိခိုးမိသောကြောင့် ခုလိုသည်းထိတ်ရင်ဖို

ကြုံတွေ့နေရတာ ကလား။ ဪ...ငါ့နှယ်...သေပါတော့။ ကျင့်သားရလာသော
အမြင်အာရုံအားဖြင့် ရွေ့လျားလာနေသော လူတစ်ယောက်ကို သဲသဲကွဲကွဲ
သိရှိလာနိုင်သည်။ ဘိုဘိုပဲလေ။ ဘိုဘိုဘာတွေလုပ်နေပါလိမ့်။ ဟော...ကြည့်။
အလင်းရောင်မီးလုံးသည် ထမင်းစားပွဲပေါ်သို့နေသားတကျရောက်ရှိသွားပါပြီ။
ပြီးတော့ဘိုဘိုသည် ထိုင်ခုံတစ်ခုကို စားပွဲအောက်မှ အသံမမြည်အောင်
ကြိုးစားဆွဲထုတ်၏။ မီးလုံးကြောင့်ပင် စားပွဲနံဘေးတွင် ဘိုဘိုဝင်ထိုင်လိုက်သည်ကို
ခင်နွဲ့မီလှမ်းမြင်နိုင်သည်။ ဘိုဘိုသည်စားပွဲတွင် ရှိနှင့်နေပြီးသော တစ်စုံတစ်ရာကို
လှမ်းယူလိုက်သည်။

သူ့ရှေ့အပီချကာ ကျကျနနလှန်လှောကြည့်ရှုနေတော့မှ

စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သည်ကို ခင်နွဲ့မီ တအံ့တဩသိရှိလိုက်ရသည်။
အလင်းရောင်တွင် သဲကွဲစွာမြင်တွေ့နေရသော ဘိုဘို မျက်နှာသည် စိတ်ဝင်စားမှု၊
တက်ကြွမှုများဖြင့် တောက်ပနေသည်ဟုခင်နွဲ့မီ ထင်မှတ်မိ၏။
သူဘာတွေသည်မျှအထိအသည်းအသန်လေ့လာ ကျက်မှတ်နေပါလိမ့်။ ခင်နွဲ့မီရော
မြမြဇော်ပါ တက္ကသိုလ်ရောက်ခဲ့ကြပြီ။ မျိုးမြင့်ထွန်းဆိုလျှင်
တက္ကသိုလ်တတိယနှစ်ကျောင်းသားကြီးမို့ သမ္ဘာရင့်လှပြီ။ ဆယ်တန်းတွင်
နောက်ကျန်ရစ်နေသော သူ့အဖြစ်ကို သူ အားငယ်ရှက်နိုးနေ၍
အိမ်သားအားလုံးအိပ်မောကျချိန်ကျမှ စာထကျက်လေရောသလား။
ဒါလည်းမဟုတ်သေးပါဘူး ထင်သည်။ သူ့အိပ်ခန်းထဲ သူတံခါးပိတ်ပြီး
စာကျက်လျှင်ပိုပြီးတောင်လုံလုံခြုံခြုံမရှိနိုင်ပေဘူးလား။ သူငြိုငြင်လည်း
မတတ်နိုင်ဘူးဟု စိတ်ဒုန်းဒုန်းချကာ ခင်နွဲ့မီက သူရှိရာသို့ လက်မှန်းရမ်းဆ
လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဘိုဘိုသည် သူ့ခြေကို ဖွနင်းလမ်းလျှောက်တတ်ရုံမက
သူတပါးခြေသံ ကိုလည်း နားပါးလှသည်။

ချက်ချင်းပင် ခေါင်းထောင်ထကာ မည်သူလာနေသလဲ စူးစမ်း၏။ သူ၏

စူးရှသော မျက်လုံးတွေသည် ခင်နွဲ့မီဟုကဲ့ပြားသိမြင်လိုက်သောအခါတွင်တော့
အတန်ငယ်အရောင် တောက်ပ မှုလျော့ကျသွား၏။ ပြီးနောက်
မြူးထူးကျီစယ်လိုသော အရိပ်အယောင်တွေ ရောယှက် လာတော့၏။ ရှိုးကနဲ
သွားကြားမှ လေသံအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ သူ့နှုတ်ခမ်းရှေ့တွင် လက်ညှိုး တေ့၍
လည်းကောင်း၊ တိတ်တိတ်နေဟူသော ညွှန်ကြားချက်ကိုပေး၏။ ခင်နွဲ့မီသည်သာ
စားပွဲပေါ်တွင် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ထောက်ပြီး ရှေ့ဘက်သို့ အားယူ ကိုင်းကြည့်၏။

“ဘာလို့ မီးမဖွင့်တာလဲ ဘိုဘို၊ ဒါကြီးက ဘာကြီးလဲ”

“ဘာကြီးက ဒါကြီးလဲ”

“ဒီလင်းနေတာလေ၊ ဟင်..ပုလင်းကြီးပါလား၊ နေ့ခင်းက
ကြီးကြီးမေပျောက်လို့ ရှာနေတာ ဒါလားမသိဘူး”

ခင်နွဲ့မီ၏ အသံသည် ခပ်ဩဩ ခပ်ရှုရှုဖြစ်သည်။ သူမ စကား
သိပ်ဝေးဝေးသို့ ပျံ့လွင့်ပေါက်ရောက်သွားမှာ မပူပင်ရ။

“အေးလေ...အဲဒါပဲပေါ့၊ ဒါကြီးက ပုလင်းကြီးပဲပေါ့”

ခင်နွဲ့မီသည် ဘိုဘို၏ ရွတ်နောက်နောက် ပျက်ချော်ချော်
လေယူလေသိမ်းတွေကို အသားကျနေပါပြီ။

“အထဲက အကောင်လေးတွေလိုပဲနော်”

“အကောင်လေးတွေလိုပဲဆို၊ အကောင်လေးတွေပဲကိုး မိရ”

လင်းလိုက် မှိန်လိုက် မှိတ်သွားလိုက်၊ အပေါ်အောက်ပျံသန်းရင်း
ဖန်ပုလင်းနံရံ တိုးတိုက်လိုက်၊ အချင်းချင်းတိုးတိုက်လိုက်၊ အောက်သို့ပြုတ်ကျလိုက်၊
ပြန်ညှလ်ပျံ့ပဲလိုက်၊ တက်လာလိုက်နဲ့။

“ဘာကောင်လေးတွေလဲဟင်”

“ဟိုက်..ဒါတောင်မသိဘူးလား၊ အံ့ဩစရာပဲ”

“ပိုးစုန်းကြူးလား”

“ထပ်...ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ”

“ဘာတွေလဲဟင်”

“ပိုးစိမ်းဖြူ”

“ဪ...ပိုးစိမ်းဖြူတဲ့လား”

ဘိုဘိုသည် ကုလားထိုင်နောက်မှီကပခုံးသိမ့်သိမ့်ခါအောင် အသံတိတ်ရယ်မောနေ တော့သည်။

“ခုနက မီးဖိုးချောင်တံခါးသံကြားလိုက်လို့ မိ ထွက်လာတာ ဘိုဘိုလား”

“အေး...အပြင်ထွက်ပြီး ပိုးစိမ်းဖြူဖမ်းတာ”

“ဘယ်လိုဖမ်းတာလဲဟင်...အို သိပြီ..သိပြီ၊ ဟို လိပ်ပြာဖမ်းတဲ့ ပိုက်ကလေးနဲ့”

ဘိုဘိုကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“မိက မဆိုးဘူးပဲ၊ လျင်တယ်”

ခင်နွဲ့မိသည် ဘိုဘိုစိတ်လိုလက်ရ ချီးမွမ်းသည်ကို ကျေးဇူးတင်စွာ ပြုံးမိသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့ ဖမ်းတာလဲ”

ဘိုဘို အံ့သြသွားသည်။ ခုပဲ လျင်သည် ချီးမွမ်းခါရှိသေး၊ ခင်နွဲ့မိက ယောက်မမြင်းစီးဦး တော့မည်။ အင်း...ခက်သေးတာပါပဲလား။ သူ၏ အပိုးမသေ၊ အတည်မပြောတတ်သော လျှာဖျား စကားပေါ့တွေ တသီတတန်းပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ အိမ်သားတွေ နိုးမှာစိုးသောကြောင့် တိုးတိုးပြောဖို့လိုတာတော့ မှန်သည်။ ခါးရှေ့ကိုင်ကာ အရေးကြီးလို့ပုဂံစွာ

ပြောရလေဟန် မျက်နှာတည်တည်ကြီးနှင့်ပြောပုံမှာ ဘာမသိညာမသိ ခင်နွဲ့မှီ
ရင်ဖိုလာရတော့သည်။

“တို့က စာညံ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် မိတို့အားလုံး
တက္ကသိုလ်ရောက်သလို ရောက်ချင်စိတ်ရှိတယ်လေ”

“ဒါတော့ ဘိုဘိုရယ်...”

“ရှုး...အဲဒါပြောမလို့၊ တို့စာကျက်ဖို့
ဒီနည်းကိုဆရာကြီးတစ်ယောက်ကပေးတယ်၊ ဒီနည်းနဲ့ ကျက်မှစာမေးပွဲမှာ
မေးမယ့်စာတွေဆိုရင်အလိုလိုကျက်မိလျက်သားဖြစ်သွားပြီး ကူးချသလိုကို
ဖြေနိုင်မှာကွ”

ခင်နွဲ့မှီ ဇေဝဇေဝါဖြစ်သွားသည်။ အားမနာတမ်း ဝန်ခံရလျှင်
ဘိုဘိုစကားကို လုံးဝမယုံ ကြည်နိုင်။ ဘိုဘိုပေါက်နေပြီလား။

“သိပွဲနည်းနဲ့တွက်ရင်လည်း ရတာ ပဲ၊ လျှပ်စစ်မှာ
သံလိုက်လိုပဲဆွဲဆောင်အား၊ တွန်းကန် အားတွေ ရှိတာ မိသိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ
ဓာတ်တွေကြောင့် ဦးနှောက်ပင်ကို အနေအထား ချောင်ချိပြီး
မှတ်ဉာဏ်နည်းသွားစေနိုင်တယ်၊ ဒီပိုးစုန်းကြူးအဲ..ပိုးစိမ်းဖြူရဲ့
အလင်းရောင်နဲ့ကျက်မှ မျက်လုံးလည်းအေး၊ ဦးနှောက်လည်းကြည်တယ်ကွ”

ဘိုဘိုသည် သူ့ဘာသာပြောရင်း ရယ်ချင်နေသည်။

“ဒါကတော့ စိတ်စွဲလမ်းမှု ဖြစ်မှာပါဘိုဘိုရယ်၊
လူတကာတွေလျှပ်စစ်မီးနဲ့ ကျက်ပြီးတော့ အောင်နေကြသားပဲ၊
စိတ်ပါလက်ပါကျက်ဖို့သာလိုရင်းပါ”

ဘိုဘိုသည် ခင်နွဲ့မှီကိုဆက်လက်ညှာဝါးမနေတော့ဘဲ သူ့ရှေ့မှ
စာအုပ်ကို ဖတ်လိုက် သည်။ စာအုပ်က အင်္ဂလိပ်ကဗျာ စာအုပ်တစ်အုပ်ပါ။

ပိုးစုန်းကြူးအလင်းရောင်ဖြင့် မည်မျှထိ မြင်နိုင်မည်ကို သူ
စမ်းသပ်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ စာကျက်ဖို့ ဘယ်သောအခါမှ စိတ်ပါလက်ပါ
ရှိသည် မဟုတ်သော အနီလူငယ်ကို လည်းကောင်း၊ သူ၏ လုပ်ရပ်တွေကို
လည်းကောင်း ခင်နွဲ့မှီ စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေသည်။

“မဆိုးဘူးကွ၊ မြင်ရတယ်၊ တောဘက်မှာလျှပ်စစ်မီးလည်း မရှိ၊ ရေနံဆီ၊
ဖယောင်းတိုင် လည်း မတတ်နိုင်တဲ့ လူတွေဟာ ပိုးစုန်းကြူးနဲ့ပဲ စာကြည့်ရတယ်တဲ့၊
ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ပိုးစိမ်းဖြူ ဆို”

ဘိုဘို ရယ်မော၏ ။ အသံမထွက်ပဲ ရယ်မော၏ ။

“အေးပါကွာ၊ အတူတူပါပဲ၊ တို့က မို့ကို နောက်တာပါ”

“ထင်တော့ ထင်သား၊ မိက မသေချာတော့ မငြင်းသာပဲ
ငြိမ်နေလိုက်ရတာ ပေါ့”

ဘိုဘိုသည် ပိုးစိမ်းဖြူ အလင်းရောင် အားဖြင့်
ဝင်းဖန့်ဖန့်မြင်တွေ့နေရသော ခင်နွဲ့မှီ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကောင်းသလိုရှိလာသည်။

“ဒီကောင်တွေမှာ မီးစုန်းပါတယ် မိရဲ့၊ ဖော့စဖရပ်လေ၊
မီးစုန်းကြောင့်လင်းတာ”

“လှတယ်နော်”

“လှတယ်”

“ပိုးစိမ်းဖြူကို အင်္ဂလိပ်လို ဖိုင်းယားဖလိုင်းလို့ ခေါ်တယ် မိ သိလား”

“ဟင့်အင်း...မီးရောင်ပါလို့ FIRE မီးရှိတယ်ဆိုပြီးခေါ်တာပေါ့နော်”

ဘိုဘိုသည် ခင်နွဲ့မှီ၏ ဆံပင်တွေ ရှည်လျားစပြုလာပြီကို လည်း

ကျေနပ်နှစ်သက်နေမိလျက် နောက်ထပ်တဖန် ဖြတ်တောက်ပစ်ဦးမလား
ပူပန်နေသည်။

“မိက ဆံပင်တိုတိုကြိုက်သလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာလို့ အဲသလို ဘိုစတောက်လေး ထားသလဲ”

မိ ပြုံးရယ်၏။ “နွေတုန်းက မိ သီလရှင်ဝတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်
ဆံပင်တိုနေတာပေါ့”

“ဟာ ဒါဆို နွေတုန်းက ခေါင်းတုံးပေါ့”

“ဒါပေါ့” ခေါင်းတုံးကြီးနှင့်မတွေ့ရတာ သူကံကောင်းတာပဲဟု
သူ့ဘာသာအတွေးနှင့် ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး လုပ်နေသည်။ မဟုတ်လျှင်
နောက်ပြောင်မဆုံးနိုင်တာကြောင့် သူ့အတော် အဆူအကြိမ်း ခံရစရာတွေ
ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်လေသည်။

“မီးရောင်ရှိလို့ ဖိုင်းယားဖလိုင်းလို့ ခေါ်တာလည်းလို့ မိမေးနေတယ်လေ”

သည်တော့မှ ဘိုဘို မျက်နှာပိုးသတ်ဖို့ ကြိုးစားလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မီးရောင်ရှိလို့ပေါ့၊ အလင်းရောင်ပေးလို့ပေါ့။

ဆတ်ကနဲဆတ်ကနဲ လမ်းကြောင်း ပြောင်းပြောင်းပြီး ပျံသန်းနေတာ သိပ်လှတာပဲ၊
မိ တွေ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း...သိပ်တော့ အမှတ်မထင်မိဘူးလေ”

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း မိ၊ ပိုးစိမ်းဖြူအကြောင်း ကဗျာကလေး ဖတ်မလား”

ခင်နဲ့မိက ကဗျာ ဝါသနာ မပါပါ။ စာကိုတောင် စာပေးပွဲနီးမှ
အသည်းအသန် ဖတ်ရှုတတ်သူပါ။ “ဘိုဘိုပဲ ဖတ်ပြတော့”

အားနာသမှုဖြင့် လိုက်လိုက်လျောလျော ပြောဖြစ်သည်။

“အင်္ဂလိပ်ကဗျာကွ၊ ကဗျာဆရာနည်မည်က HENRY WADSWORTH
LONG FELLOW တဲ့၊ ဘရာစတုန်းက ကဗျာရှည်ကြီး၊
ကောက်နှုတ်ထားတဲ့တစ်ပိုဒ်ကိုဖတ်ပြမယ်၊ အဟမ်း၊အဟမ်း”

ခင်နွဲ့မီသည် ဘိုဘို့ကို အထင်တကြီးငေးကြည့်ရင်း သူ
ရွတ်ဖတ်ပြတော့မည့် အင်္ဂလိပ်ကဗျာကိုနားစွင့်နေသည်။
ဘိုဘိုဟန်ကျပန်ကျစတိုင်ထုတ်နေရာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြုံးရယ်သည်။

“ငါးပိသံနဲ့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ဘာသာပြန်ပြတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊
အရင်ဘာသာပြန်ပြမယ်၊ နားထောင်”

ညချမ်းချိန်ခါသမယမှာ ဖယောင်းတိုင်မီးလိုမှိတ်တစ်ချို့ လင်းတစ်လှည့်
ပျံသန်းရင်း ချုံနွယ်ပင်တွေ တစ်ဝိုက် တောက်ပနေလိုက်တာ။

ပိုးစိမ်းဖြူလေးရယ်၊ သေးသေးငယ်ငယ်ပျံကာဝဲတဲ့
မီးဖြူပိုးကလေးရယ်...

သေးသေးငယ်ငယ် ကခုန်မြူးတဲ့ မီးဖြူသတ္တဝါကလေးရယ်...

မင်းရဲ့ဖယောင်းတိုင်မီးနဲ့ ငါ့ကို ထွန်းညှိပေးပါလား...

ငါ့အိပ်ရာမှာ မလှဲလျောင်းမီ ငါ့မျက်ခွံတွေ မှေးမှိတ်လို့၊
ငါ့အိပ်ပျော်မသွားမီ အထိပေါ့ကွယ်...။

ခင်နွဲ့မီ ထူးဆန်းပြီး ထူးဆန်းနေတော့သည်။ ဘိုဘိုလို
ဗရွတ်ရွတ်တနိုင်လွန်းသူလူငယ် တစ်ယောက်များ ကဗျာတွေဘာတွေ
ဖတ်တတ်ရွတ်တတ်သတဲ့လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကဗျာနှစ်သက် သူသည်
စိတ်နှလုံးနူးညံ့လိမ့်မည်ဟု ခင်နွဲ့မီထင်မှတ်ကာဘိုဘို့အပေါ်
အမြင်ကြည်လင်နေမိလေ၏ ။

“မိ သွားတော့မယ်”

“နေပါဦး” လှည့်ထွက်တော့မည့် ခင်နွဲ့မီဆိုင်းငံ့သွားသည်။

“ပိုးစုန်းကြူး ထွက်ဖမ်းဦးမယ်လေ၊ မှီ လိုက်ကြည့်ပါလား”

ခင်နွဲ့မီ တွေဝေစဉ်းစားသည်။ အင်း..သူများအိမ်မှာ မှီခိုနေခိုက်

သန်းခေါင်သန်းလွဲ သူများသားပျိုနှင့် အိမ်ပြင်ထွက်ပြီး ပိုးစုန်းကြူးဖမ်းဖို့
မသင့်လျော်ပါဘူးလေ။

“မိ အိပ်တော့မယ်၊ မနက်ကျ စောစောထပြီး စာကျက်ရဦးမှာ” ဘိုဘိုက

အပြုံးဖြင့်ခေါင်းငဲ့ပြီး ခွင့်ပြုမိန့်ပေးသည်။ ခင်နွဲ့မီလည်း ရယ်ချင်ပြီးချင်နှင့်ပင်

အခန်းရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့၏ ။ အခန်းထဲဝင်ပြီး နောက် တံခါးမပိတ်မီ

တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။ အမှောင်ထု လွှမ်းခြုံနေသောကြောင့်

ဘိုဘိုကိုပင် မမြင်သာတော့ပဲ သူ့မီးစုန်းလုံး ဖြူလွဲလွဲစိမ်းဖန့်ဖန့်ကိုသာ လင်းတစ်ခါ

မှိန်တစ်လှည့် မြင်တွေ့နေရတော့သည်။ မြမြဇော်ကဖြင့် တရူးရူး

အိပ်မောကျနေဆဲ။ မြမြဇော်သည် အငယ်ပီပီ ကလေးဆန်သည်။ ရံဖန်ရံခါ

စိတ်ကောက်သည်။ သို့တစေ ဧည့်သည်သူမအပေါ်တော့ စိတ်မလုပ်၊ ငြိုးမှတ်မနေပါ။

ခေတ္တနားခိုစဉ် ခင်နွဲ့မီစိတ်ချမ်းသာရပါသည်။ သူမအဆောင်မရမီစပ်ကြား

မိဘများက အပြင်ဆောင်တွင် မထားချင်ခဲ့ပါ။ ခင်နွဲ့မီက ပိုပြီး စိတ်လွတ်လပ်မည်

မျှော်မှန်းစဉ် မိဘတွေက သူသိပ်လွတ်လပ်သွားမည် ပူပန်နေပြန်သည်။

သို့နှင့်သည်အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့ရ သည်။ ကျွဲကနဲ တံခါးသံကြားရပြန်၏ ။

သည်တစ်ခါတော့ ခင်နွဲ့မီ မကြောင့်ကြတော့ပါ။ ဘိုဘိုဟာ ကြောင်တောင်တောင်

အလုပ်တွေကို အတော်အားသွန်ခွန်စိုက် စိတ်ဝင်စားတာပဲဟု နှစ်လို စိတ်ပျက်စွာ

တွေးရင်း ခင်နွဲ့မီ မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းလာ၏ ။ သူဖွင့်ထားသော တံခါးမှ

ဝင်ကောင်း ဝင်လာနိုင်သော သူခိုးသည် ခင်နွဲ့မီတို့

အခန်းတွင်းသို့ရောက်မလာနိုင်အောင် ခင်နွဲ့မီ သေချာ ခလုတ်နှိပ်ထားပြီးပြီလေ။

ခဏချင်းမှာပင် ခင်နွဲ့မီ အိပ်မောကျသွားခဲ့လေ၏ ။

ခင်နွဲ့မှီက လမ်းညွှန် လက်တံရွှေကာ ဘယ်ဘက်သို့ ပြရင်းရှေ့မှ
လေးဘီးကားကို ကျော်တက် လိုက်သည်။ မြဲမြံစေသည်။လက်ထဲမှ
ရယ်ဗလွန်ကရင်းပတ်မှန်ဖြင့်မျက်နှာအာဟိ သည် စောင်းငဲ့ကာအဆင်ပြေနေရဲ့လား
ဆန်းစစ်နေသည်။ ခုတလောမြဲမြံစေပိုပြီး လှချင် နေသည်။ တစ်နေ့ကပဲ
ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ဆံပင်သွားညှပ်ရ ပုံသွင်းရနှင့် ခင်နွဲ့မှီတမေ့တမော
ထိုင်စောင့်ရသေးသည်။ ကိုမျိုးက ဝိုင်အိုင်တီကားမှတ်တိုင်နားထွက်စောင့်နေ
မယ်ပြော တယ်ဟု ခင်နွဲ့မှီက ပြောသည်။

“မို့ အစ်ကိုက အေးတယ်နော်”

“အေးတယ်..အေးတယ်၊ အေးလွန်းလို့ ခဲနေသလား အောက်မေ့ရတယ်”

“ကိုကိုကကျ အရမ်းကဲတာပဲ၊ မြဲလေးဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါ မှီကို
အားနာမိတယ်” ခင်နွဲ့မှီ ရယ်မောနေသည်။ အင်းစန်
မင်းကြီးလမ်းတွင်ကားရှင်းသော်လည်း ဆိုက်ကားနှင့် ခြေကျင် ခရီးသွားတွေ
များပြားသည်။ ဂရုတစိုက်ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်းဖြည်းဖြည်းနှင့် မောင်းနှင်လာရ သည်။

“ဘိုဘိုက ပျော်တတ်တာပါ၊ ပိုးကောင်းမွှားကောင်တွေကို
လည်းသိပ်စိတ်ဝင်စားတာပဲ၊ အဲဒါကိုမီအထူးအဆန်းဖြစ်နေမိတယ်”

“အမယ်လေး ပိုးကောင်ကြိုက်သလား မမေးနဲ့၊ တစ်ခါတစ်လေ
သူ့အခန်းထဲသွားပြီးများ စာအုပ်ရှာမိရင် ပုလင်းထဲမှာ ပေါက်ဖတ်တွေနဲ့
အရမ်းအသည်းယားဖို့ကောင်းတာပဲ” ပေါက်ဖတ် တော့ ခင်နွဲ့မှီလည်း
ကြက်သီးထမိသည်။ “ကလေးတွေနဲ့လည်းဆော့တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူကတစ္ဆေပုံပြင်တွေ ပြောဖို့လည်း ဝါသနာကြီးတယ်၊
သူ့ပရိသတ်ထဲမှာ ကလေးတွေတင်မကဘူး၊ တစ်ခါတစ်လေ
ဦးတင်ညိန်းမိန်းမကြီးတို့၊ အဝတ်လျှော်ကုလားမကြီးတို့ ပါ ပါသေးတယ်”
ခင်နွဲ့မှီတွေ့ဆ ရယ်မောနေမိသည်။

“ပုံပြောကောင်းမှာပေါ့နော်”

“ကြောက်အောင်ပြောတတ်တာအမှန်ပဲ။ သူဖတ်ထားတာ၊ သူကြားဖူးတာ၊ ပြီးတော့ သူရဲကားတွေကိုလည်း သိပ်ကြည့်တာကိုး၊ လုပ်ကြံလန်ကြုတ်ဇာတ်လမ်းလည်း သိပ်ပြော တတ်တာ”

“မြလေး နားမထောင်ဘူးလား” မြလေးက ခေါင်းခါယမ်းရင်း ရှက်ရယ်ရယ်၏ ။

“ငယ်ငယ်ကတော့ နားထောင်တာပေါ့၊ ယုံလည်းယုံ၊ ကြောက်လည်းကြောက်၊ ကိုကိုက မကောင်းပါဘူးမိရာ၊ မြလေးဆီက မုန့်ဖိုးတွေလည်း ညာညာယူတတ်သေးတယ်သိလား”

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဆိုက်ကားတစ်စီး ကုန်းတက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း အားစိုက်နင်းလာ နေသည်။ ခင်နွဲ့မို့တို့ရှေ့မှာလည်း ဆိုက်ကားနှစ်စီးရှိနေ၏ ။ လမ်းကျဉ်းသောကြောင့် ကျော်တက်ရန် မဖြစ်နိုင်ပဲ မှေးလိုက်နေရလေသည်။

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ ဘယ်လို မုန့်ဖိုးညာယူသလဲဟင်”

“သူမို့ ကြံကြံဖန်ဖန်ပြောတတ်တယ် မိရယ်၊ သူက အရင်ဘဝက သိုက်စောင့်တဲ့၊ မင်းရန်နောင်တဲ့၊ သူ့အစ်ကိုက မင်းရန်အောင်တဲ့၊ သူတို့သိုက်က ရွှေချိုးဖြူ မူလခဲသိုက်နဲ့ အဆက်ရှိတယ်တဲ့”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကြံကြံဖန်ဖန်”

“သူ့အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ရင် သူ့အစ်ကိုက ရွှေမန်ကျည်းတောက်တွေ ပေးမှာတဲ့၊ အဲဒီအခါကျရင်မြလေးကို တဝက်ခွဲပေးမယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူမရခင် မြလေးက မုန့်ဖိုးခွဲပေးရမယ် တဲ့” ခင်နွဲ့မို့ ရယ်မဆုံးနိုင်တော့။

“မုန့်ဖိုးခွဲမပေးရင် သူ့အစ်ကိုက စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သူ့အစက်ကိုစိတ်မှာ အဖုအလုံးဖြစ်သွားရင် မြလေးကို လိပ်ပြာနှုတ်နိုင်တယ်တဲ့”

“ဘာလဲ..လိပ်ပြာနှုတ်တယ်ဆိုတာ”

“လိပ်ပြာနှုတ်တယ်ဆိုတာ ဟိုလေ မြလေးကိုသိုက်နန်းခေါ်သွားမှာပေါ့
မိရဲ့”

“သိုက်နန်းခေါ်တာကို လိပ်ပြာနှုတ်တယ်လို့ပြောတလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မိ မကြားဖူးဘူးလား၊ လိပ်ပြာနှုတ်တယ်၊
လိပ်ပြာလှတယ်၊ လိပ်ပြာချည် တယ်၊ လိပ်ပြာလန့်တယ်”

“ဪ..ဪ..လိပ်ပြာဆိုတာ စိတ်ဝိညာဉ်ကို
ပြောတာပဲဖြစ်မယ်ထင်တယ်နော်”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ မြလေးလည်း သိပ်တော့နားမလည်ဘူး၊
လူကြီးတွေပြောတာ ကြားဖူးတာပါ”

“မိ မှတ်မိပြီ၊ ကိုမျိုးငယ်ငယ်တုန်းက အရမ်းဖျားပြီး
တက်တက်သွားတာလေ၊ လိပ်ပြာလွင့်မှာ စိုးလို့တဲ့၊ ပရိတ်ကြီးမည်းမည်းလေး
လည်ပင်းမှာ ချည်ထားတယ်၊ အဲဒါ လိပ်ပြာချည်တာတဲ့၊ ဟုတ်ပြီ..ဟုတ်ပြီ”

ကားသည် ကြို့ကုန်းဘက်သို့ ဦးတည်ပြေးလွှားနေလေပြီ။
ကားအဖြူရောင်အသစ်ကလေး။ မောင်းသူကလည်း ဆံပင်တိုနှင့်
နုနုလှလှမိန်းမပျိုလေး။ နံဘေးမှလည်း အဖော် မိန်းမလှလေး
တစ်ယောက်ပါနေသေးသည်။ အခြားကားများမှ သမင်လည်ပြန်မကြည့်ဖြစ်တောင်
စောင်းငဲ့ မျက်လုံးဝေသွားသူ အများသားကလား။

“ဟော...ဟိုရှေ့မှာကိုမျိုးစောင့်နေတယ်”

“မြလေးတို့ နောက်ကျနေတာနဲ့ နှာကစ်နေတော့မှာပဲ”

“ကိုမျိုးက စိတ်ရှည်ပါတယ် မြလေးရယ်”

လယ်ယာဘက်မှတ်တိုင် မရောက်မီ ခပ်ခွာခွာနေရာတွင်

မျိုးမြင့်ထွန်းကစီးကရက်ခဲရင်း ကားစောင့်နေသည်။ သူ၏ ညိုမောင်းသော ဆံပင်တွေသည်အလုံးသေးသေးခပ်ဖွာဖွာမို့ ပုံကျအောင်ဖြိုးထားနိုင်သည်။

“ကိုမျိုးဟာ မိ နဲ့ အတော်တူတာပဲနော်”

“တူတယ်၊ ငယ်ငယ်ကသူ့ကို ဂါဝန်ဝတ်ထားပေးရင် မိနဲ့ ခွဲမရဘူးတဲ့၊ အသက်ကလည်း တစ်နှစ်ခွဲလောက်ပဲ ကွာကြတာလေ၊ အပျိုလူပျိုဖြစ်လာမှသာ ကွဲပြားသွားကြတာ”

မျိုးမြင့်ထွန်းက ခင်နွဲ့မှီထက် နှာတံပေါ်ပြီး မေးရိုးပိုကားသည်။ နှုတ်ခမ်းပါးပါး။ ခင်နွဲ့မှီက မျက်နှာလုံးလုံး၊ နှုတ်ခမ်းစုစု၊ မေးရိုးပိုခိုင်မာပြီး မျက်လုံးတွေက ပို၍ စူးစူးရှရှ ထက်မြက်သောအသွင် ရှိလေသည်။

“မြလေး နောက်ခန်းရွှေ့ထိုင်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်နော်”

“နေပါစေ၊ မရွှေ့နဲ့၊ ကိုမျိုးကရှေ့ခန်းမထိုင်ချင်ဘူး၊ သူ့အကြိုက်က ဒရိုင်ဘာနောက် တည့်တည့်မှာလေ၊ အက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ရင်ဒရိုင်ဘာထိပြီးမှ သူထိအောင်တဲ့”

ကားပေါ်မှနှစ်ယောက် ဘာသဘောကျ ပြုံးရယ်နေမှန်း မသိဘဲ မျိုးမြင့်ထွန်းကြောင်စီစီ ပြုံးရင်း ကားနောက်ခန်းတံခါး ဖွင့်၍ တက်သည်။ ခင်နွဲ့မှီပြောသလိုပင် သူကခင်နွဲ့မှီနောက်ကျော နေရာမှာပဲ ထိုင်လေသည်။

“ဘိုဘို လိုက်မလာဘူးလား”

“ဟင့်အင်း..သူကြည့်ပြီးနေပြီ”

“ဟာ...မြန်လှချည်လား”

“သူက ဗီဒီယိုခွေကြည့်တာ၊ အဲသလို သရဲတစ္ဆေကားဆို ဘယ်တော့မှ အလွတ်မပေးဘူး”

“မြလေးကကော အဲဒီ ကတည်းက သူနဲ့အတူမကြည့်ဘူးလား”

“မကြည့်ပါဘူး၊ သူနဲ့ကြည့်ရတာ စိတ်ညစ်စရာ သိပ်ကောင်းတာ၊
ဟိုကပြတာကတော်တော် မလန့်လန့်အောင် သူခြက်လှန့်နေတာက များများရယ်”

“ကြောက်စရာမကောင်းပါဘူးတဲ့၊ အချစ်ဇာတ်လမ်းကလေးပါ၊
သေတာတောင် စိတ်မပြတ် ပဲ ချစ်သူကို စွဲလမ်းနေတာကို ပြသွားတာတဲ့”

ခင်နွဲ့မိုးက ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို
ဖျတ်ကနဲအကဲခတ် လိုက်မိသည်။ မျိုးမြင့်ထွန်းသည် တစောင်းမြင်တွေ့နေရသော
မြလေး၏ မျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ်ချင်းကြည့်ကာနေသည်။ ခင်နွဲ့မိုး
ပြုံးချင်ချင်ဖြစ်လာ၏ ။ အစ်ကို ဖြစ်သူသည် ခင်နွဲ့မိုး၏ အပေါင်းအသင်းတွေအပေါ်
အစဉ်သဖြင့် စိတ်ဝင်စားလေ့ရှိသည်။ ခင်မတ်တတ်သော သဘောဖြစ်သူဟု မိခင်က
ကောက်ချက်ဆွဲကာ ခင်နွဲ့မိုးကလည်း လက်ခံသဘောတူသည်။ မျိုးမြင့်ထွန်းသည်
ငယ်စဉ်က ရွယ်တူယောက်ျားလေးများလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆော့ကစား
လေ့မရှိခဲ့။ လူပျိုအရွယ်ကျပြန်တော့လည်း သူ့ဘာသာ
ကရာတေးကစားတာကတခြား၊ စာအုပ်တွေ နှင့်သာ ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးမွေ့
လျော်နေမြဲ။ သူနှင့် စာလျှင် ခင်နွဲ့မိုးက ဘာမဆို သွက်သွက် လက်လက်
ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ပြောရဲဆိုရဲရှိသည်။ ပေါင်းတတ်သင်းတတ် ဝင်ဆန့်လေသည်။
သူ့အစ်ကိုနှင့် မြမြဇော်တို့ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် စိတ်ဝင်တစား
ရှိကြသည်ဟု အကဲခတ်မိသည်ကိုလည်း ဒါဟာသဘာဝပဲလေဟု နားလည်
ကျေနပ်တတ်သည်။ ရုပ်ရှင် ကြည့်ကြသောအခါ ခင်နွဲ့မိုးက အလယ်တွင်ထိုင်ပြီး
သူစိမ်းအမျိုးသားနံဘေးတွင် မျိုးမြင့်ထွန်းက ထိုင်သည်။ အမှန်တော့နင်က
ဟိုဘက်ဆုံးကထိုင်သင့်တယ်ဟု မျိုးမြင့်ထွန်းက တိုးတိုး နောက်သည်ကို
ခင်နွဲ့မိုးကရပါတယ် ငါနေရာ လဲလိုက်မယ်ဟု စိန်ခေါ်၏ ။ မလုပ်နဲ့ဟု မျိုးမြင့်ထွန်း
အလန့်တကြား ကြောက်ဆုတ်ရုပ်သိမ်းတာမှ ခင်နွဲ့မိုးက ဟွန်းခနဲ တံတောင်နှင့်
တွတ်၏ ။ သူတို့ ရုပ်ရှင်မှအပြန် မျိုးမြင့်ထွန်းလည်း လိုက်ပါလာသည်။
နေ့ခင်းစာကြာဆံဟင်းခါး လုပ်ထားမည်ဟု ကြီးမေက ကြိုတင်အမှာပါးလိုက်လေ၏

“ကောင်းတယ်နော်ဟေ့၊ သူတို့တိုင်းပြည်က အခုနာနာဘာဝ ကားရိုက်တာ အဆင့်မြင့်လာပြီကွ၊ တို့တိုင်းပြည်နီးပါးပဲ၊ တို့တိုင်းပြည်က ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အိုင်ဒီယာရကိုရထားရမယ်ကွာ၊ လောင်းမလား”

ခြံထဲသို့ ကားဝင်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့်ဘိုဘိုက သူတို့ထံ လာရောက်နှုတ်ဆက်သည်။ ‘ဂိုဏ်းဇာတ်ကားကို လောလောလတ်လတ်ကြည့်လာရသူတွေ ဝေဖန်ရသည်ပဲမရှိ၊ သူကချည်း အာပေါင် အာရင်းသန်သန် ဖွဲ့နွဲ့ချီးမွမ်းနေသည်။

“ကပ္ပလီမကြီးက နတ်ဝင်သည်ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူ့ဆီကောင်လေး ဝိညာဉ်ကပ်ပြီး ကောင်မလေးကို လာနှုတ်ဆက်တာ ဘယ်လောက်ပီသလဲ၊ အနောက်ကရိုက်တဲ့ နာနာဘာဝ ကားတွေထဲမှာ ဒီတစ်ခုပဲ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးကို သရုပ်ဖော်နိုင်တယ်၊ ဒါတောင် ကျွန်တော် စိတ်ပူနေတာ၊ ကပ္ပလီမကြီး ရုပ်အတိုင်းများ ကောင်မလေးနဲ့ ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်နေရင် ဖီလင်အောက်ကရော အောက်မေ့တာ၊ တော်သေးဗျာ၊ ဒါရိုက်တာပညာနဲ့ ကပ္ပလီမကြီးအစား မင်းသားရုပ်ရည်ကလေး ပြပေလို့၊ ဒါလည်းတော်ပြန်ရော”

ဇာတ်လမ်းမှာ လူဆိုးလက်ချက်ဖြင့် မင်းသားသေ၊ ဇနီးအတွက် နောက်ဆံတင်းပြီး မကျွတ် မလွတ်ဘဲ မခွဲမခွာစောင့်ရှောက်နေ၊ နောက်ဆုံးလူဆိုးတွေ မရှုမလှဇာတ်သိမ်း၊ သည်တော့မှ ဇနီးကို နှုတ်ဆက်ကာ ကျွတ်လွတ်သွား။ ဒါကိုဘိုဘိုလာရောက် စားမြုံ့ပြန်နေခိုက် ကျန်သုံး ယောက်မှာ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် အံ့ဩနှုတ်ဆွံ့ကာနေသည်။ သူတို့အာရုံသည်။ ဘလိုဘို ဆွေးနွေးနေသော အကြောင်းရပ်တွင်မရှိ။ ဘိုဘိုအမှတ်မထားမိသေး။ ဦးတင်ညိန်း၏ သားနှစ်ယောက် သည် သူတို့၏ ဆရာကြီးကို ကံကော်ပင်အောက်မှ လည်တဆန့်ဆန့် စောင့်မျှော် နေကြသည်။ တစ်ယောက်လက်တွင်

ဆေးနီသုတ်ထားသာ ဓားနှစ်ချောင်းကိုင်ထားပြီး ကျန်တစ် ယောက်ကတော့ ပက်စီပုလင်း ကိုင်ထား၏ ။

“ကိုကို ဘာတွေ လုပ်ထားပြန်တာလဲကွာ၊ ရှက်စရာ”

မြမြဇော်၏ ကန့်ကွက်အပြစ်တင်သံကိုကြားတော့မှ ဘိုဘိုသည် သူ့ကိုယ်သူ သတိထား မိဟန် ငဲ့ကြည့်၏ ။ သူ့ဦးခေါင်းတွင် သူချွေးသုတ်နကျ တစ်တောင်သာသာ မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို လျှာနှစ်ဖက်ထွက်အောင် ကြိုးစားပမ်းစား ပေါင်းထားသည်။ သူ့ပုဆိုးကို ရင်ခေါင်းထက်ဝတ်ထား၏ ။ မြမြဇော်၏ ကန့်ကွက်သံ အဆုံးတွင်မှ သတိဝင်ကာပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာပေးဖြင့် လက်ညှိုး တစ်ချောင်း တလှုပ်လှုပ် မြှောက်လေ၏ ။

“ဘယ်နားမှာ ကနားပေးနေသလဲမသိဘူး၊ အဲဒါဆိုင်းသံကြားတာနဲ့ ဟိုကောင်တွေက နေတာ ပုံစံမကျလို့၊ အဟဲ မင်း မဟာဂီရိအကြောင်းလေး၊ အခန်းကိုကြီးကျော်သမိုင်းလေးလည်း ပုံတို့တ်စပြောရင်း အဟဲ...”

မြမြဇော်သည် ခင်နွဲ့မှီကို လက်ဆွဲကာ အိမ်ပေါ်မြန်မြန်ရောက်ဖို့ စိတ်စောနေသည်။ ကိုမျိုးမြင့်ထွန်းရှေ့တွင် သူ၏ အစ်ကို မြင်မကောင်း၊ ရှူမကောင်း စိတ်ရှူးပေါက်နေသည် ယူမှတ်လျက် မြမြဇော် ရှက်စနိုးစိတ်တိုနေ၏ ။ ကားသံကြားပြီးကြီးမေ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ကြည့်မှပဲ ဘိုဘိုလုပ်ရပ်ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း တစ်တစ်ခွခွ ဆုံးမမာန်မဲပြီး ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဘိုဘိုရယ်၊ မတော်မနှမ်း၊ မလေးမခန့်လုပ်နေလိုက်ပုံများ နတ်ကိုင်ရင် မင်းတော့ သေနာပေါ်ဦးတော့မှာပဲ”

ကြီးမေသည် ရိုးရာနတ်အုန်းသီးဆွဲရုံလောက်ထက်ပိုပြီး နတ်ကိုးသူမဟုတ်လေပါ။ သို့သော် နတ်ဆိုင်းသံကြားနှင့် ကရော်ကမည်၊ ကချော်ကပျက်လုပ်နေသော တူတော်မောင်ကြောင့် အလိုလို အသည်းအေး ကျောစိမ့်လာမိ၏ ။

“အမိုက်အမဲတွေပါ အရှင်နတ်မင်းတို့၊ ဗွေယူတော်မမူပါနဲ့၊
ခွင့်လွှတ်တော်မူပါအရှင်တို့ရယ်”

ဘိုဘိုသည် သူ့ကြီးတော်ကို ကျောခိုင်းကာ သူ့တပည့်တွေကို
လက်ခါပြလေ၏ ။ ဦးတင်ညိန်း၏ သားတွမှာမူ သူတို့ဆရာ
ထက်ဆရာကြီးတော်ကိုပို၍ ကြောက်လန့်လျက် မျက်နှာသေကလေးတွေနှင့်
နောက်ဆုတ်တိမ်းရှောင်သွားကြလေသည်။
